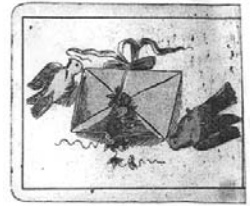

VESTEA

PERIODIC SOCIAL-CULTURAL, EDITAT DE PRIMĂRIA COMUNEI MEHADIA (CARAȘ-SEVERIN) ȘI SOCIETATEA LITERAR-ARTISTICĂ "SORIN TITEL" DIN BANAT

FONDATORI: IANCU PANDURU ȘI NICOLAE DANCIU PETNICEANU

Adresa redacției: Mehadia, str. Pădurii nr. 389, tel. 0255 / 523204, 523121 și 523193; 0742 070514, 0749 495972 și 0720025844

e-mail : vestea.de.mehadia@gmail.com

pagina web: <http://vestea.wordpress.com>

NUMĂRUL 3 (16). ANUL III. MARTIE 2008. APARE LUNAR. PAGINI: 16. PREȚ: 2 LEI

RELIGIA ÎN ȘCOALĂ

Religia în școală, după modesta mea opinie, este benefică ca obiect de studiu și de interes cultural, Biblia – Cartea Sfântă – între copertile sale cuprinde un noian întreg de învățături și învățăminte, de filozofie creștină și de poezie (a se vedea frumosul poem „Cântarea cântărilor”), de morală creștină și cetățenească, de pilde demne de reținut și urmat în viața noastră, a muritorilor.

Religia modelează sufletele copiilor întru bine și sublim, întru altruism și binefacere, întru umanism și întruajutorare, întru pace și tihnă umană, atribute pentru omenirea de pe mapamond. În această direcție subscriu la propunerea mitropolitului Bartolomeu al Ardealului de Nord, ca religia să fie predată în școală. Religia nu face rău, ea face bine, copiii noștri, nepoții noștri, vor fi mai frumoși, mai buni pe dinăuntru și pe dinafară.

Personal, oriunde sunt și în orice situație mă aflu, trecând pe lângă un locaș sfânt, pe lângă o biserică, îmi fac semnul crucii și potrivesc o rugă în gând Tatălui Ceresc. Prin acest gest mă simt înălțat sufletește și un supus al Bisericii Ortodoxe Române, în care am fost botezat și față de care am obligații morale și nu numai morale. Gestul meu se corelează la gestul copiilor de școală și nu numai al copiilor de școală, văd și tineri care trecând pe lângă biserică își fac semnul crucii și zic ceva în gând, murmură o rugăciune. Este tare frumos să vezi așa ceva, ceea ce nu exista până în Decembrie 1989. Felicitări părinților, felicitări dascălilor pentru credința pe care o însuflă noilor generații. Dumnezeu fie cu neamul românesc, neam creștin și iubitor de biserică, de credință și pace.

În școală, de la catedră, se poate vorbi cu nonșalanță copiilor despre religia ortodoxă și despre celelalte religii: catolică, baptistă, penticostală etc., pentru că fiecare cult modelează ființa umană spre omenie, spre bine, spre frumosul autentic.

Mehadia, martie 2008

primar IANCU PANDURU

„DESPRE TRANSHUMANȚĂ ȘI VETRELE UNDE SE COACE PÂINE”

„Interzicerea” ei, de către funcționari cretini și necinstiți, o promisem ca pe o lovitură personală. Nu am avut nici o îndoială că acea prostie nu se va aplica. (În termeni practici pur și simplu nu era cu puțință ca brânza cea mai bună din lume să fie „interzisă”. Asta nu se poate! Dar „revenirea” asupra deciziei cretine dovedește clar ceea ce spuneți. Că trebuie să aflate căile de a merge „împrejurul” formei impuse de stăpânire.) În acest domeniu nu îmi fac mari

mai putut găsi nimic. Nici o urmă. Doar bauiala clădirii se mai afla acoperită de salcâmi. Știu ca sentimentul pe care l-am avut a fost nu de dezamăgire, ci al unei „luminări”. Important era nu urma a ceea ce fusese o casă, ci faptul că eu nu o uitasem și o căutam. Uneori trec prin momente de îndoială, știu bine, ispite, privind rostul încăpățănării mele pentru ce ar trebui să fie. Sunt valuri care vin și trec, urcă și coboară, uneori în funcție de ceasurile zilei. În jur sunt încă pomi

**Piața din Mehadia în anul 1910
Din arhiva NDP**

griji. De mii de ani știm să facem asta. Aș putea zice că o facem cu „marnierism”. Dar acest eșafodaj „eurocaca” va dura așa de puțin încât nici nu trebuie făcute planuri de lungă durată. Mai degrabă trebuie gândit la ce va fi după „eurocaca”. Actuala stăpânire a făcut enorm de mult rău și nu în ultimul rând, practicând un rusofobism idiot. De fapt în ultima vreme mă tot gândesc la modul în care gândirea politică a celor de dinainte de 1848 ar putea fi valorificată. Sunteți familiari cu „Amintirile Maiorului Grigore Locușteanu”? (...)

Fără îndoială că satele, prin care foarte adesea înțelegem vetrele unde se coace pâine dar se păstrează forma veșnic românească, se schimbă azi așa cum s-au schimbat întotdeauna.

În locul de baștină al familiei Boldea (în Borloveni), un loc numit „Sfârleac”, am căutat urma „colibei”, de fapt locuința strămoșească păstrată din memorie, refăcută mereu și mereu, ultima dată prin anii 30. Din fotografii și povestiri știam că fusese o casă solidă, cu pivniță, fântână, acareturi. Am făcut căutarea însoțit de un localnic care știa bine casa, robotise pe lângă ea. Nu am

înfloriți și aer proaspăt.

Evident că „satul” românesc are viitor. Cele puște sunt câteva soluții și în întregul său eseul este un îndemn la o „sistemizare” a bunului simț. (Din nou sunt câteva „divagări” („jab”-uri) cum se spune în partea locului) succulente. Spre exemplu expozeul despre atitudinea față de „țărânel prost”).

În esență ar trebui oprit jaful și deliberata secătuire a satelor de oameni și resurse. (Expozeul despre „apa curentă” este eminent. Din nou vin cu „cazul Borloveni”. Și acolo au băgat țevi în pământ și chiar au ridicat un soi de „dig” pentru un bazin de acumulare. Atâta că cimentul a fost furat și „digul” era un morman nisipos pe care prima ploaie mai zdravănă l-a ras. Dar în context mă gândesc la modul încăpățânat în care am insistat pentru păstrarea fântânii casei ca principală sursă de apă. Și principala sursă de apă a rămas ca și acum două sute de ani!) Iar ploaia care a venit, dacă mai era nevoie, arată răspicat că Dumnezeu este cu noi

prof. dr. ALEXANDRU NEMOIANU

ROMÂNIA

1. Sanyika, România s-a numit cândva Dacia. Dacia (pe vremea lui Burebista) se întindea între actuala Bratislava și Nistru. Dacă numele ar fi fost păstrat, (mare prostie că nu s-a întâmplat asta), astăzi am fi avut statutul de "tolerant" chiar și în Câmpia Pannoniei. **Am recurs la acest exercițiu de logică pentru a te face să înțelegi că imigranții în teritoriile Daciei/României sunt maghiarii și secuii și nu urmașii dacilor, cum tot încercați să susțineți! Urmașii dacilor s-au născut în Dacia!** (Bravo, colega!)

2. Teoria imigraționistă (de care vă prevalați permanent), este o scorneală habsburgică (nici măcar maghiară), făcută cu un scop absolut politic. Vă invit la o documentare serioasă, în această privință. Veți constata că însuși Rössler, creatorul teoriei, a recunoscut într-o primă fază, că românii sunt indubitabil, urmașii daco-romanilor. Împăratul, prin notarul său, i-a cerut lui Rössler să-și revizuiască teoria și să măsluiască originea românilor. Forțat de împrejurări, acesta s-a conformat!

3. Într-o lume avansată, ca cea în care trăim azi, într-o lume aflată în plin proces de adaptare a relațiilor socio-politice și administrative la cerințele impuse de nivelul ridicat de dezvoltare tehnico-economică, ieșirile în decor de tipul celor secuiești și maghiare, sunt pur și simplu, anacronice, primitive. Apartenența la un trib anume, mai reprezintă interes numai sub aspectul cercetării istorice și nu altfel.

4. Dacă v-ați privi puțin din exterior, ați ajunge (poate), la concluzia că sub anumite aspecte, sunteți un paradox. Aveți prostul obicei să vă credeți mai civilizați, mai aproape (ia figurat, în primul rând!?) de vestul Europei, decât românii, dar manifestările naționaliste scot la iveală exact contrariul. **Ați rămas extrem în urmă și nu reușiți să vă mai găsiți locul în societatea actuală. Altfel spus, în opinia lor, manifestările naționaliste sunt simple refuzări generate de incapacitatea de a adapta la noile condiții socio-politice ale omenirii.** Din cauza izolării, a închistării în propriile limite, evoluția spirituală de care a beneficiat majoritatea națiunilor, la dumneavoastră nu s-a produs.

Pentru lumea aflată în permanentă căutare de soluții de adaptare la noile condiții, a aduce în discuție originile formării popoarelor, nu reprezintă altceva decât o pierdere de timp, o întoarcere în epoca medievală. V-am spus asta ca să știți că imaginea pe care o transmiteți în exterior nu vă avantajează absolut deloc. **Să vorbești astăzi de autonomie pe criterii etnice, când omenirea se îndreaptă spre globalizare, (că n-are încotro), este mai mult decât o copilărie, e o manifestare care denotă o anumită debilitate.** (UDMR-ul să ia aminte - N.D.P.)
prof. dr. IULIAN LALESCU

CUM GÂNDEAU ȘI SIMȚEAU STRĂMOȘII NOȘTRI

Mai deunăzi, prin bunăvoința doamnei Neli Fenesan, ce locuiește în prezent la Deva, împreună cu familia, deși sufletul ei este mereu la Mehădia, am intrat în posesia unei cărțuții editată în anul 1927 la Editura Casei Școalelor având titlul: „Cum trăiau strămoșii noștri” scrisă de Cronicarul Cremene. Pot să spun că lectura ei m-a emoționat și impresionat profund. Frazele simple în formulare, dar cu implicație profundă în elementele spiritului național, **mi-au dat în final sentimentul unei lecturi pasionante și plină de învâlminte despre cum simțeau și înțelegeau strămoșii noștri ideea de popor, de națiune.**

Iată că din 1927 au trecut peste neamul nostru multe evenimente care au reușit să ne schimbe foarte mult modul de a gândi și aici mă refer la percepția, în special în rândul tineretului, a înțelegerii importanței păstrării tradițiilor și a valorilor culturale locale, elemente vitale în conservarea spiritului național, care astăzi este pus în fața acestui pericol al globalizării, **care prin efectele sale pune sub semnul întrebării însăși existența ideii de națiune.**

Pentru a pătrunde sensul celor de mai sus prezentăm în cele ce urmează un text:

*

„Un sat de acum 6-700 de ani ni-l închipuim astfel: O risipă de 30-40 de case și bordeie, făcute din bărne sau gard lipit. Se înveleau cu paie sau stuf. O fereastră cât bagi capul, acoperită cu o bășică de bou. În mijlocul odăii era vatra. În curte: un plug de lemn, o rășniță, un car tot de lemn cu două oiști (cele mai multe); iar în loc de magazie, gropi de ascuns bucatele mai sigur. În mijlocul satului, o căsuță lunguiață fără turn, era biserica unde toaca de lemn ținea loc de clopot.

Cele dintâi sate s-au așezat pe văi, după coturile dosite ale dealurilor, în poienile ascunse, în preajma pădurilor, ca să fie în fereala năvălitorilor prădălnici.

Noi n-am avut timpul să facem case de apărare cu ziduri de piatră, pe dealuri, ca în țările Apusului, căci țara noastră era numai o pânză de păduri, cari ne dăruiau un adăpost repede și sigur. Era destul numai ca străjile dela gura văilor să aprindă focul pe movili, pentru ca satele să-și strângă avutul în grabă și încărcate în care cu o oiște înainte și alta înapoi, să apuce potecile tănuite ale codrului până trecea primejdia. Poate că nefiind aceste păduri ocrotitoare, cine știe dacă neamul nostru mai era în numărul de azi: așa de multe valuri au trecut peste pământul românesc. Mărturisește chiar un strămoș, un vornic de la Câmpulung, către un călător din Asia Mică, ce se întâmplase să fie la noi într-o vreme de bejenie pe la mijlocul veacului al 17-lea, către sfârșitul zilelor lui Măteiu Basarab: **„Mulțumită lui Dumnezeu că nu avem castele în țara noastră. În loc de castele și cetăți, avem acești munți și aceste păduri, împotriva cărora nici un dușman nu poate birui. Iar dacă am fi avut castele pe pământul nostru, dușmanul demult ne-ar fi gonit din ele. Iată din ce pricină năvălitorul n'a putut niciodată să ne cucerească sau să rămâie în țara noastră.”**

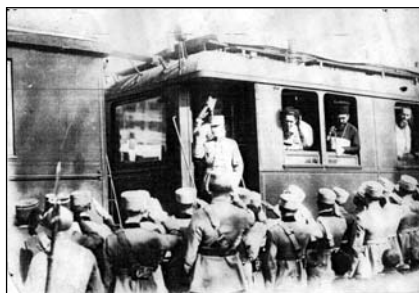
pentru conformitate, C. VLAICU

De nouăzeci de ori 1 Decembrie! (Alba-Iulia: 1 Decembrie 1918 = Unirea cu Patria!)

Începând cu acest număr, vom consacra o pagină pentru ANIVERSAREA ACTULUI NAȚIONAL DE LA ALBA IULIA, prin care s-a înfăptuit ROMÂNIA MARE. BANATUL S-A UNIT CU ȚARA FĂRĂ CONDIȚII. De menționat că **UNIREA a fost salutăată de populația minoritară germană**, fapt pentru care noi, urmașii bărbaiților luptători români băștinași în Banat și în Ardeal, le mulțumim lor și urmașilor lor. (Redacția)

GARA MEHADIA, GENERALUL BERTHELOT ȘI POPA BURACU

Generalul Berthelot, șeful misiunii militare franceze din România, la înapoierie de la București spre Timișoara,

A oprit trenul în gară. Generalul salută de pe scara vagonului (Foto din arhiva NDP)

a oprit trenul prin unele gări importante, cum importantă era gara Mehădia din Anul de Foc 1918.

În fața gării, românime frunză și iarbă, în ziua de 26 Decembrie 1918. Trenul a oprit, Generalul a ieșit în scări și a salutată mulțimea care ovaționa și aclama întruna „VIVAT FRANȚA!”.

Părintele Coriolan Buracu, în fruntea mulțimii, l-a salutată în franceză și i-a înmănat Generalului un memoriu prin care ruga Franța, mare putere (unde urma să aibă loc Congresul pentru pace și încheierea Primului Război Mondial) să susțină dorința bănățenilor, ca întregul Banat istoric să treacă la România, fără ciopârțire și fără însângerare. **Se vede că America și Anglia au avut ultimul cuvânt, cum astăzi au avut în problema Kosovo. „Divide et impera!”...**

N. D. PETNICEANU

90 DE ANI DE LA UNIREA CEA MARE

Bănăţenii din culoarul Timiş - Cerna au avut neşansa să vieţuiască într-un ţinut călcat neconţinut de toţi cei care aveau interese politico-militare în zonă, astfel că nu s-au numărat printre acei fericiţi despre care aminteste rar istoria. Zona a fost vreme îndelungată disputată de marile puteri europene fiind una dintre cele mai lesnicioase căi de comunicaţie din sud-estul Europei spre centrul acesteia.

În cele ce urmează mi-am propus să amintesc despre unul dintre puţinele evenimente ferice din viaţa locuitorilor acestor meleaguri şi anume **Marea Unire de la 1 Decembrie 1918, act istoric de la împlinirea căruia se împlinesc anul acesta 90 de ani.**

Cercetând documentele vremii, am descoperit cu satisfacţie că şi românii din Banatul de sud au contribuit direct la împlinirea dezideratelor unirii, constituindu-se în organizaţii care au pus de îndată în aplicare cele stabilite la Adunarea Naţională de la Alba Iulia.

Astfel, Consiliul Naţional Român al districtului Mehadia, ales dintre delegaţii a 20 de comune din zonă, emite la 6 decembrie 1918 următoarea:

Circulară

De la prezidiul Consiliului Naţional Român al districtului Mehadia

E.Nr. 16/1918

6 XII 1918

1. În 1 XII s.n. în Adunarea Naţională de la Alba Iulia prin glasul celor o sută de mii de români s-a hotărât alipirea la România pentru vecie a Ardealului, Banatului şi a teritoriului românesc din ţara ungurească. Acest fapt istoric să se facă cunoscut în astfel de măsură ca fiecare român să ştie, şi astfel să se şi ştie feri atât de momeli cât şi de amănunţiri fără nici o valoare. Zămbet să ne fie răspunsul.

2. Să se stăruie cu toată puterea pentru susţinerea liniştii şi a ordinii depline, apărarea averii şi a vieţii tuturor, chiar şi a străinilor care până acum ne-au făcut chiar rău. Să ne ferim de ideile distrugătoare ale bolşevicilor. Trebuie

apărate averile comune, ca izlazuri, păduri etc. care toate loalaltă formează averea naţională. **Ne-au supt destul străinii, să nu fim noi sinucigaşi. Conducătorii noştri lucrează din greu ca să asigure un trai mai uşor şi fericit ţăranilor noştri care au purtat tot greul.**

3. Din Budapesta se trimit pamflete şi bani ca românii să nu se alătore la România căci acolo stăpânesc boierii şi alte multe vorbe neadeverate. **Să se ştie că azi România este numai a ţăranilor, iar Domnitorul Ferdinand e numit de „rege al ţăranilor”, împărţind toate moşiile sale ţăranilor.**

Feriţi poporul ca să nu fie ispitit cu momeli false. Prea ne-au înşelat până acum străinii. Azi nu

„Cine a-ndrăgit străinii

Mânca-i-ar inima câinii

Mânca-i-ar casa pustia

Şi neamul nemernicia “

(M. Eminescu).

Coriolan Buracu

Preşedintele C.N.R. al D. Mehadia

(B.A.R., Secţia Manuscrise, Arhiva Valeriu Branşte, dosar VI, act. 30.)

*

După 90 de ani, conţinutul circularei este surprinzător de actual prin problematica şi modalităţile găsite în rezolvarea acestor probleme.

„Să se stăruie... apărarea averii şi a vieţii tuturor, chiar şi a străinilor care până acum ne-au făcut chiar rău”, afirmă semnatarul, care au înţeles că şi vecinul de altă etnie a fost o rotită în angrenajul sistemului, altfel nu s-ar explica buna convieţuire a locuitorilor diferitelor naţii la Mehadia după unire, convieţuire ce a contribuit la prosperitatea comunei între cele două războaie mondiale.

„Să ne ferim de ideile distrugătoare ale bolşevicilor” este o altă afirmaţie surprinzătoare deoarece de la ascensiunea comunismului în Rusia trecuse doar un an. Surprinzătoare şi ca preziviu.

„Trebuie să apărate averile comune, ca izlazuri, poduri etc. care toate loalaltă formează averea naţională. Ne-au supt destul străinii, să nu fim noi sinucigaşi”. Şi le-au apărât bine. Mult mai bine decât noi. Şi n-au fost „sinucigaşi”.

La toate acestea şi la altele câte le-au mai făcut, pot să afirme: „Zămbet să ne fie răspunsul”.

Deie Domnul ca într-o zi să putem şi noi zâmbi.

jurist GHEORGHE MIRULESCU

Nota redacţiei: Domnul Gheorghe Mirulescu este originar din Plugova (Caraş-Severin), domiciliat în Orşova. Pensionar, a fost grefier la Judecătoria în oraşul de la Dunăre.

Generalul Berthelot şi misiunea militară franceză în gara Oraviţa, unde a poposit mai mult timp (Din arhiva NDP)

le mai credem!

4. **Faţă de armata sârbă să se poarte cinstit. Trebuie evitate orice conflicte.**

5. În curând vom avea fericirea să putem saluta armata fraţilor noştri care vor sosi cu aliaţii. Pregătiţi-vă de o primire demnă.

6. Toate ordinele să fie executate pe deplin şi să se facă raport.

7. Orice eveniment mai important să se comunice preşedintelui. „Trăiască unirea tuturor românilor din toate ţinuturile!”

CORIOLAN IOSIF BURACU - AMINTIRI

Mehadia - străvechiul centru cultural al Banatului de munte, loc al unor energii uriaşe - este binecuvântat cu un relief mirific, la care se adaugă frumuseţea sufletească a locuitorilor din care a ieşit o tainică lumină în constelaţia de suflet a românilor, purtată de spumoasele ape ale Belarecăi spre Dunăre şi Mare - asigurând veşnicia.

Spaţiu al fericirii şi liniştii depline, unde sufletul găseşte iluminarea.

Loc al etnogenezei româneşti - de aici au răsarit ca florile boierii ai minţii ce au contribuit la formarea Europei moderne şi a culturii româneşti, creându-se o tradiţie românească şi creştină. **Ei au iubit mai presus de orice neamul şi libertatea şi s-au jertfit pentru ele. De aceea noi nu-i putem uita cât lumea o fi lume.**

Una din aceste minţi luminate a fost preotul Iosif Coriolan Buracu -paroh al bisericii din Mehadia în perioada 1912 - 1924 - care, cu armele credinţei şi ale iubirii, a desfăşurat o serie de activităţi culturale, făcând din „limba română patria sa” (Nichita Stănescu).

Despre aceste fapte ne vorbeşte cartea „**Preot Iosif Coriolan Buracu - Amintiri**”, apărută la

Editura Învierea - Episcopia Timişoarei 2007 - cu binecuvântarea înalt Preasfinţitului Nicolae Corneanu, Mitropolitul Banatului, care semnează şi prefaţa.

Ediţia a fost îngrijită de profesorul Mihai Buracu - fost senator al României - fiul preotului ce a beneficiat de sprijinul preotului Dumitru Vana de la Catedrala Mitropolitană din Timişoara.

Cartea de amintiri, bine articulată şi frumoasă, este pe măsura caracterului şi faptelor preotului militar - protopop locotenent colonel Iconom Stavrofor Coriolan Iosif Buracu.

Ea comunică aspecte de viaţă, cultură, frământări - din toate câte puţin. Este o frescă de chipuri diferite, fapte, evenimente, un tablou de spovedanie cu părinţi, memorie şi duhul locului.

Cartea redă cerul nostru sufletesc, axa lumii noastre, ne învaţă iubirea care preface vorbele în raze de cântec şi cântecul în rază de lumină, ce încântă şi purifică.

Din carte reies marile virtuţi ale spiritului: curajul, dreptatea, înţelepciunea, demnitatea şi bunul simţ ancestral al ţăranului român.

Este o carte care îşi lasă greutatea în cuvintele scrise şi purtate ulterior de la cititor la cititor -

rescriind viaţa cotidiană a acelor ani.

Aici întâlnim depoziţii netrucate, pledoarii convingătoare ale preotului şi omului Coriolan Iosif Buracu pentru care sufletul rămâne un „Dumnezeiesc altar” ce impune trezirea la realitate a poporului român prin tradiţia creştină. Ea ne arată că prin muncă conştientă se naşte şi se păstrează cultura neamului nostru şi respectul pentru valorile româneşti în marea familie europeană, că Europa este puternică - când fiecare naţiune este puternică - şi că identitatea, rădăcinile, strămoşii sunt însăşi substanţa vitală a poporului, iar a pierde identitatea este tot una cu a pierde tot ce este mai de preţ pe Pământ.

Şi dacă această carte a fost prezentată azi, 19 ianuarie 2008, la Mehadia, este cu atât mai bine, deoarece activităţile culturale şi spirituale organizate de preotul Buracu cu ani în urmă sunt reluate acum de către scriitorul Nicolae Danciu Petniceanu, primarul Iancu Panduru şi inginerul Costel Vlaicu, care sunt oamenii clipei ce dă veşnicia spaţiului şi a neamului dovedind marea lor noblete sufletească.

prof. PAVEL PANDURU

GENERALUL BERTHELOT ȘI ROMÂNIA

Generalul francez Berthelot călătorea cu un eșalon feroviar de la București la Timișoara. A oprit în gara Mehadia pentru a răspunde ovațiilor sutelor de români, mobilizați de preotul Coriolan Buracu, luptător pentru reîntregirea neamului românesc.

Generalul francez Berthelot a împiedecat ca armata germană să urce în Moldova, la Iași, unde se refugiase guvernul român. Apoi, el va pune la respect armata sârbă, ce mișuna prin Banat, inclusiv la Mehadia, preocupată de-a împiedica Unirea Banatului cu Patria Mamă. Sârbii voiau întregul Banat istoric!

Sfatul Țării, în semn de mulțumire, i-a dăruit generalului o moșie în Județul Hunedoara, ca să-i fie loc de odihnă pe timp de vară. La Tribunalul din București este înscrisă pe numele său proprietatea din localitatea Fărcădin, moșia avea: 166 jugăre din care: 79 jugăre „arător” (arabil), 17 jugăre fânețe și pășune, 13 jugăre „pomet” (pomicultură), 7 jugăre vie și 50 jugăre pădure, precum și un rând de case și o grădină. „Moșia e frumoasă și îi urăm să o stăpânească în fericire și sănătate”, conchide actul de împroprietărire. (Manuscris aflat în arhiva NDP).

Prin această donație se căuta, între altele, cultivarea relațiilor de prietenie cu sora noastră mare, Franța, care de fiecare dată, la greu, a fost alături de poporul român. Astăzi, oare mai este după cele declarate de domnul Băsescu, cum că vrea axă New-York, Londra, București?! Mă îndoiesc, știind aversiunea ancestrală între Anglia și Franța. (TOMA OSTRIS)

ION BĂCILĂ - DASCĂLUL, PRIETENUL

Mai întâi de toate aș dori să-mi exprim deosebita bucurie pentru înfăptuirea unui autentic act de cultură - comemorarea unor personalități de marcă ai Mehadii, protopopul cronicar Nicolae Stoica de Hațeg și învățătorul Ion Băcilă, și să-i felicit pe organizatori, pe primarul comunei Iancu Panduru, scriitorul Nicolae Danțiu Petniceanu, directorul școlii, profesorul Mihăiță Feneșan, preoții comunei, care au izbutit să imprime unei zile obișnuite de lucru fastul unei zile de sărbătoare. O zi cu slujbe de pomenire, dezveliri de plăci comemorative, cu alai sărbătorească potențat cu frumoasa prestație a fanfarei tinerilor din Borlovenii Vechi, și nu în ultimul rând, cu reușitul **Simpozion al Cetății**.

Îmi stăruie și acum în memorie chipul luminos al dascălului Ion Băcilă și, în mod deosebit, frumusețea spiritului său, bunătatea, competența sa didactică, onestitatea.

L-am cunoscut în trei împrejurări semnificative: mai întâi ca elev al d-sale, între anii 1949 și 1950, când am frecventat Școala Elementară din Mehadia, apoi, ceva mai târziu, ca și coleg, o scurtă perioadă, când am funcționat ca suplinitor la această școală, iar d-sa ca director, de data aceasta al Școlii Medii din Mehadia, și în al treilea rând - în calitatea de inspector școlar, pe care am avut-o vreme de trei ani în fostul raion Orșova. Fie că i-am fost elev, subaltern și apoi un fel de șef, tot eu am fost cel care am avut de câștigat, căci am învățat de la el multe din ceea ce se

Domnul Băcilă, la o bere rece, cu Ion Ionescu Bloju și N.D.P. 24 iulie 1993, în „Grădina de vară” - Gică Sorescu din Mehadia
Foto: C. Ișfanovici

cheamă măiestria didactică, cinstea, omenia - atributele intrinseci ale unui om de OMENIE, care sunt ca și mirosul pentru trandafir: nimic - nici vântul, nici viermii, nici ploaia nu i-l poate răpi.

Ca elev, mai ales, mi-a împodobit, mie și colegilor mei de atunci, mintea prin bună învățătură și inima prin bunătate, mărînime, dreptate și credință, pregătindu-ne un loc frumos la soarele vieții.

O trăsătură definitorie a conduitei dintotdeauna a profesorului Ion Băcilă, în raport cu învățăceii săi, a fost noblețea gestului său de dascăl și prieten. S-a străduit să formeze în așa fel elevii pe care i-a avut în grijă, încât prin ei să-și trăiască a doua viață, o viață pe care înțelepciunea dobândită, frumusețea spiritului său, o face mai bună decât pe cea a tinereții lui. I-a ajutat pe elevi să trăiască așa cum și-ar fi dorit-o și el la vârsta tinereții ucenicilor lui. Drept pentru care ne-a învățat să fim mereu tineri și pentru a ne împlini în viață, ne-a înzestrat cu busola cu care putem deveni personalități.

Ar fi mult mai multe de spus despre omul, dascălul și prietenul Ion Băcilă, dar... oricât ai vorbi și tot n-ai fi de ajuns, căci - parafrazându-L pe Emil Cioran - e mai ușor să faci biografia unui nor decât să spui totul despre un om, fiindcă... „omul este drumul cel mai scurt dintre viață și moarte”.

Mehadia, 19 ianuarie 2008

profesor univ. dr. RICHARD SÂRBU

* Intervenție în cadrul **Simpozionului Cetății**, ediția I, Mehadia, 19 ianuarie 2008

DĂSCĂLIȚA

În aceste vremuri de decădere morală și ură, de vrajbă și dezbinare, apare ea, ca o creație a Creatorului pentru a crea oameni, oameni adevărați - dascălița, fiică, soră, mamă, al cărei chip luminos și angelic vine de la Maica Domnului, modei de dăruire și iubire.

Dascălița este legată de toate tainele

Doi oameni frumoși: profesorul PAVEL PANDURU, membru de onoare a Societății „Sorin Titel” și doamna secretară, NINA SFETCU, a Liceului „Nicolae Stoica de Hațeg”, din Mehadia
Foto: Costel Vlaicu

existenței, ea fiind fântâna de viață omenească. Are o înfățișare fizică simplă, discretă și delicată cu o frunte lată și bombată ce umbrește doi ochi mari în care a coborât cerul, concentrând pare-se viața și sensul întregii sale ființe, marcând prin totul demnitate și stil, O figura spiritualizată.

Școala îi cere ceva din personalitatea unui artist, a unei muzicant, a unui meșter, îi cere să fie bun arhitect de caractere, să aibă răbdare și să-și iubească învățăceii cu suflet de mamă. Dascălița, în relațiile cu semenii săi seamănă artă în ființa umană, știind a se dăruie. Este gata oricând să asculte, să asiste moralmente pe cei în stare de impas. Să reprezinte pentru aceștia o oază în deșertul vieții. Posedă un limbaj de imanențe, capabil să transforme tăcerea în comunicare vie și în realitate aproape palpabilă.

Este izvor de energie și credință - o torță de lumină, un simbol al dăruirii de sine. Este model de umanitate și îndemnuri vii în vederea profesiunii spre care pornesc învățăceii - cunoașterea alfabetului - dar și a respectului pentru semeni.

Poartă mereu două instrumente mapa cu note - semn al intelectualității și poșeta - semn femininătăii - ce-i dă un omenesc superior. Crede în puterile sufletului omenesc pe care îl slujește cu credință și devotament. Prin calitatea grațioasă a ființei sale impune respect și afecțiune din partea copiilor, a părinților și a colegilor.

Pe masa ei stă în permanență deschisă o carte pentru a prinde zvonul prîmîrîrilor ce se ivesc continuu în formele de cugetare și de simțire ale vremii. Lecțiile ei, activitățile cu copii - pe lângă materia școlară, parte a unui plan de învățământ, însă tot pe atât ele înseamnă și fragmente de viață. Rostul lor este să străbată activ și sensibil în minți și suflete tinere, să incite înspre întrebări și căutare.

profesor PAVEL PANDURU

La 31 ianuarie 2008 și-a încheiat această viață pe Terra domnul dr. Gligor Popi *Somn ușor, domnule profesor!*

Domnul dr. prof. Gligor Popi, personalitate de vârf a culturii și spiritualității românești de la noi, membru de onoare a SLA "Tibiscus", istoric de renume, pedant cronicar al românilor din Serbia a plecat dintre noi la vârsta de 89 de ani. Fiu al Toracului Mic, născut în anul 1919, domnul Popi și-a dedicat întreaga sa viață pământească istoriei și culturii românilor de pe aceste plaiuri, cercetărilor minuțioase a existenței și dăinuirii românilor în Serbia, a omenescului din om și frumosului din gând.

Domnul prof. Popi a fost un adevărat titan al istoriografiei românești, o legendă într-o permanentă căutare a documentelor grăitoare despre prezențele românești în aceste spații, un neobosit om de știință într-o veșnică neliniște creatoare.

Domnul Popi ne-a scris, ca nimeni altul, întreaga istorie a românilor din Voivodina / Serbia lăsând-o ca și cea mai frumoasa moștenire spirituală peste veacuri tuturor acelor care-i vor aminti întru veșnicie și nemurire numele său pe care l-a cimentat și în veacurile viitoare, în toate cronicile românilor de la noi.

Valoroasa sa operă scrisă cuprinde mii de pagini, iar noi spicuim unele titluri

prof. dr. Gligor Popi (1919 - 2008)

de carte deosebit de importante pentru comunitatea românească din Serbia:

1. **Românii din Banatul sârbesc în secolele XVIII - XX** (pagini de istorie și cultură)
2. **Românii din Banatul sârbesc:**

1941 - 1996

3. **Românii din Banatul iugoslav:** 1918 - 1941

4. **Asociația culturală ASTRA** din Banatul iugoslav

5. **Românii în viața publică**

6. **Partidul Român din Regatul sârbilor, croaților și slovenilor**

7. **Iconografia românilor din Biserica Albă**

8. **Monografia bisericii din Toracul Mic** (etc.)

A fost unul dintre fondatorii Societății de Limba Română din Voivodina și membru activ în primul consiliu al Comunității Românilor din Iugoslavia (fiind vicepreședinte) și la fel în prima conducere a Consiliului Național al Românilor.

La plecarea dintre noi, îi suntem pe deplin recunoscători domnului, dr. Gligor Popi, pentru tot ceea ce a făcut pentru românii din Serbia și suntem ferm convinși că opera domniei sale va rămâne un monument neclintit pentru eternitate și veșnicia românilor de pe aceste plaiuri.

Noapte bună, domnule profesor!

VASILE BARBU, POET,
membru în Uniunea Scriitorilor din România

ROMÂNII DIN BANATUL SÂRBESC

După primul război mondial, în urma Conferinței de la Paris, Banatul a fost împărțit între Regatul Sârbilor, Croaților și Slovenilor (R.S.C.S.) și România (Magazin istoric, nr.12/2001). Aproape 80.000 de români au rămas în Banatul sârbesc ce aparținea R.S.C.S., iar circa 50.000 sârbi și croați au continuat să trăiască în Banatul românesc.

Litigiul inițial dintre cele două state vecine privind delimitarea Banatului a fost soluționat din 1929, în virtutea tradiționalelor legături de prietenie româno-sârbe. La conferința de la Paris, Nikola Pasici, șeful delegației sârbe, declarase, de altfel, că partea sârbă dorea ca buna vecinătate cu românii să se mențină și să rămână permanentă.

Guvernele celor două țări au avut dese convorbiri și au încheiat convenții și acorduri reciproce privind soarta românilor din R.S.C.S. și a sârbilor și croaților din Banatul românesc. Statutul lor a fost reglementat și printr-o serie de tratate internaționale.

Care a fost situația românilor din Banatul sârbesc în perioada interbelică?

Cele 24 de plângeri ale protopopului

În primii ani de existență a Regatului Sârbilor, Croaților și Slovenilor, **minoritatea română rămasă aici a întâmpinat multe dificultăți în desfășurarea în bune condiții a vieții ei naționale, spiritual-culturale.** Cu toate că Tratatul de pace de la Saint-Germain

din 10 septembrie 1919 stabilea protecția internațională a minorităților din R.S.C.S., prevederile sale nu s-au aplicat în mod consecvent. Dimpotrivă, **au fost înregistrate numeroase abuzuri, prigoniri, șicanări și nedreptăți privindu-i pe românii din Banatul sârbesc.**

Se resimțea, în primul rând, lipsa intelectualilor - preoți, învățători ș.a. Majoritatea acestora, împreună cu multe familii de țărani, în baza dreptului de opțiune, părăsiseră Banatul sârbesc, stabilindu-se în România.

Situația românilor devenise îngrijorătoare mai ales în ceea ce privește învățământul primar. Din cei 105 învățători care au funcționat înainte de primul război mondial, 72 au trecut în România. Făcuseră aceasta deoarece n-au vrut să se supună ordinelor noilor autorități de a învăța limba sârbă, respectiv "limba statului". **La fel și-au părăsit rosturile și mulți avocați, preoți, medici, funcționari care n-au vrut să rămână sub stăpânire sârbă.**

Școlile confessionale au fost transformate în școli de stat. Autoritățile centrale au numit în satele românești învățători sârbi, ruși sau bulgari, care nu cunoșteau limba maternă a elevilor. La fel, funcționarii români au fost înlocuiți cu alții din rândul sârbilor, tot sub pretextul că nu cunosc "limba statului".

Față de nedreptățile la care erau supuși, românii din Banatul sârbesc au reacționat. Slujitorii Bisericii ortodoxe române au cerut ca enoriașii lor să fie tratați ca cetățeni cu drepturi egale. **De un deosebit prestigiu s-a**

bucurat protopopul Traian Oprea, din Vârșeț. El este autorul celor "24 de plângeri", expuse public, în care arăta nedreptățile săvârșite față de români; nu beneficiau de efectele reformei agrare, nefiind împroprietăriți; studenții și elevii care studiau în România nu puteau obține pașapoarte; autoritățile nu aprobau statutele Asociației Culturale Române și ale Asociației Studenților, organizate în scopul propășirii intelectuale și spirituale; **era interzisă folosirea manualelor școlare primite din România.**

Totodată, protopopul Oprea semnala autorităților ecleziastice diecezane de la Caransebeș abuzurile săvârșite de autorități împotriva unor clerici și intelectuali români. **Preotul George Baias din lablanca fusese închis două luni, apoi pus sub supraveghere. Parohul Avram Corcea fusese nevoit să se refugieze în România pentru a scăpa de amenințările și maltrătarile unor funcționari administrativi. Un alt preot, Teodor Petrica, din Nicolinț, a fost închis la Vârșeț și apoi la Belgrad.**

Tot acest protopop a intervenit și pe lângă comandantul militar din Vârșeț, spre a curma unele abuzuri față de intelectualitatea română. Printre cei prigoniti s-a aflat și învățătorul Petru Bizerea din Coștei care, bătut de soldați, a fost nevoit să treacă cu toată familia în România.

Vârșeț, mai 2003

prof. dr. GLIGOR POPI,
membru corespondent al Academiei Române

S-A STINS UN FAR ROMÂNESC...

S-a stins lumina LUMINĂTORULUI, GLIGOR POPI, în ultima zi din ianuarie 2008, lumina românilor din Banatul sârbesc, din orașul Vârșeț, oraș cândva românesc.

L-am cunoscut, în granița română, în Punctul de Control Frontieră Moravița (rutier), într-o vreme când sâmbătă de sâmbătă, în „Ficia” sa (mașina Zastava, una modestă) călătorea, însoțit de doamna sa, doamna Ileana, călătorea la bănațenii lui dragi (avea în Timișoara familia surorii sale), aducea ziarul **Libertatea** și revista **Lumina**, în limba română, editate la Vârșeț și la Panciova.

Din aceste publicații, și altele în limba română, **păstram contactul cu mediul românesc din Iugoslavia, știam cum o duc, în orice caz o duceau mai bine decât românii din România, ei, fără prejudecăți, aveau pașapoarte și libertatea de-a călători în Vest.** Apoi magazinele lor erau burdușite cu mărfuri de calitate, în mare parte importate. Ei de ei călcau, vorba aceea pe banane și portocale, în timp ce la noi se aflau doar la Cantina Partidului Unic. Dacă beneficiau de aceste importante avantaje, în schimb erau lipsiți de drepturi de altă natură, cu precădere românii din Valea Timocului **nu aveau biserică, nu aveau școală, nu aveau presă în limba română, nu aveau o viață românească, după care tânjeau, se plângeau, se căinau, însă nu-i lua nimeni în seamă.**

De fiecare dată, domnul profesor Gligor Popi și doamna sa se întorceau acasă, la Vârșeț, pe lașă Tomici 7/a duminică după amiază, spre seară, aveau portbagajul ticsit cu cărți în limba română, aveau un cult pentru: Eminescu, Coșbuc, Alecsandri, Creangă, Coșbuc, Slavici, Goga și alți corifei și făurari de limbă și simțire românească. Cărțile le dăruia elevilor de la

Academia Pedagogică din Vîrșeț, unde era profesor. Eminescu și confracții săi erau „prohibiți” la export, dar semntarul acestor rânduri, dascăl de română, închidea din ochi...

Prin intermediul domnului prof. Gligor Popi i-am cunoscut pe scriitorii:

prof. dr. Gligor Popi și doamna sa, Ileana Popi Vârșeț, decembrie 1996
Foto: NDP

Avramescu, Ion Bălan, Balica, Slavco Almăjan, Condali, pe profesorul folclorist Gheorghe Lifa din Uzdin (așa cum, prin același intermediar, îl voi cunoaște, mult mai târziu, pe Vasile Barbu, din Uzdin, azi un nume spiritual...), pe studentii Petru Cârdu și Ion Flora (studiau în România), ambii poeți importanți în cultura română. La trecerea frontierei de stat a României recunosc că am închis din ochi la cărțile, revistele (literatura era prohibită...) pe care cei de mai sus le cărau în și dinspre România. Mea culpa...

Domnul profesor Gligor Popi a scris cărți despre istoria românilor din afara granițelor României, a scris și tipărit cărți despre problemele lor, adesea spinoase, realizând prin aceasta un cult al vieții românești de pretutindeni, păstrând ambianța mediului românesc, pe când Banatul fusese un Banat istoric.

La trecerea frontierei de stat era la „index”, trebuia raportată intrarea și ieșirea din țară a profesorului Gligor

Popi, știam și nu prea știam de ce anume, voi afla mai târziu, prin intermediul colonelului Achim (de la București, telefon 555, fir guvernamental): Gligor Popi avea la Paris un frate, pare-se mai în etate decât el, care fusese un legionar de marcă în Banatul istoric. Se căuta prin controlul și raportarea sa la telefon, pentru a se împiedica intrarea în țară de literatură legionară. Profesorul nu s-a ocupat cu așa ceva, cum s-a ocupat regizoarea de la Teatrul Național din Timișoara. Marietta Sadova, un nume în teatrul românesc, făcuse temniță pentru o nenorocită de carte, în fond una inofensivă... (Fusese la Paris și aduse o carte de la Emil Cioran.)

Mai adaug un lucru demn de reținut: ușa casei domnului profesor Popu a fost în permanență deschisă pentru românii din România, atât înainte cât și după decembrie 1989. La el în casă ai găsit, călătorule, un pat, o farfurie de hrană caldă, chiar și un dinar, sub formă de împrumut, adesea nu s-a reînturnat împrumutul, cum nu l-au mai înturnat scriitorii Damian Ureche și Ion Marin Almăjan în aprilie 1995, pentru că profesorul l-a refuzat, iar Damian Ureche a dat ultimul său mare recital poetic în casa de pe ulița lașă Tomici 7/a. De toate mă fac „vinovat” pentru că toți vizitatorii români erau trimiși pe lașă Tomici 7/a de ofițerul și fostul ofițer grănicer, semntarul acestor șiruri promemoria.

Domnul profesor Gligor Popi a fost membru de onoare a Societății literar-artistice „Sorin Titel” din Banat. **Prin moartea sa, românii de pretutindeni au pierdut un far călăuzitor. Mi-e dor de dumneavoastră, domnule Profesor Gligor Popi...**

N. D. PETNICEANU, membru fondator al Ligii de prietenie „Româno-sârbe”

Mehadia, 31 ianuarie 2008

IN MEMORIAM

A răsărit o stea la miezul nopții
Să-i lumineze pe părinți,
Să o privească cum urcă pe Insula de Jar,
Să strălucească în iubire;
Se bucură lângă copii, ziua și noaptea,
Lângă trandafirii roșii înfloriți în nemurire,
Să-i privim când se roagă,
Sub o icoană veche, pictați cu aur - îngeri și sfinți.

A intrat mama în casă noastră
Să-mi aducă portocale, struguri și pâine,
Să-mi vorbească despre Viața Românească;
Lumina lui Iisus Hristos îi luminează ochii

Și visul se strămută din sărbătoare în adieri de vânt,
Îi descopăr dorul de strămoșii noștri adăpostiți,
Sub pământul roșu în veacul din urmă...

Stăruie sub nukul bătrân, înverzit în Curtea Veche,
Mă așez la Masa Umbrelor, scriu poeme și scrisori,
Ca să le citească mama, în pridvorul luminat,
Lângă liliacul alb și mov înflorit în luna mai,
Mama citește, iar eu aud bătând clopote Valahe,
La orizontul iubirii strămoșilor;
Mă ridic și dau fuga în pridvor, cu inima în chip de floare.

EMIL PERȘA (Uzdin, Voivodina, primăvara 2007)

„Și totuși...”

Sunt convins că majoritatea românilor, mai ales a celor imigranți, a fost afectată de expunerea discriminatorie a României și a românilor în presa occidentală în ultimul timp. Nu are importanță, cred eu, că o bună parte a românilor emigrați se consideră și mai ales din motive de orgoliu și de rușine, se auto-amăgesc că ar fi germani, francezi, americani sau scandinavi. Nu, toți suferim o criză de identitate etnică atunci când neamul nostru este supus unor defăimări când țara noastră de origine este tratată ca un eșec etnic, ca o povară pusă pe umerii umanității.

Dar care este, în fond și la urma urmei, vina României și a poporului român? Sunt românii o belea, o povară pe care restul Europei este nevoită să o ducă „filantropic”, o povară de sacrificiu, „biblică”, care blagoslovește și iartă de păcate restul umanității?

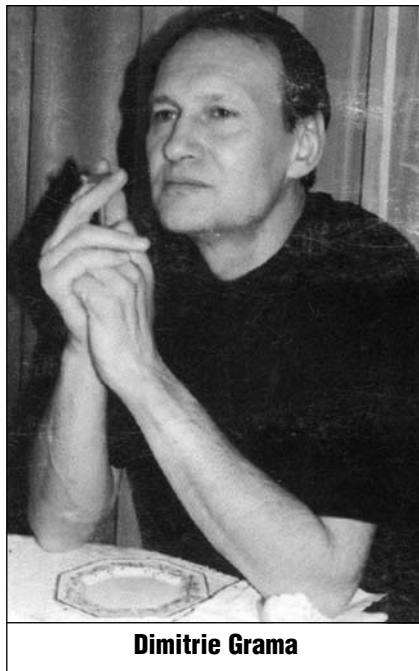
Sunt oare românii mai vicioși, mai proști, mai răi și mai tâlhari decât restul omenirii? Este România, o țară săracă și fără perspective, o țară mai prejos decât Chadul sau Darfurul?

Istoric vorbind, ținuturile locuite de români sunt amintite de diverse surse, ca fiind unele din cele mai binecuvântate locuri de pe acest pământ, unde alte nații ar fi dorit să-și trăiască viața și să-și îngroape morții. La noi, la români, au venit grecii și perșii și românii și slavii și mongolii și germanii și evreii și țigani. **Oare de ce au venit aceste popoare la noi de-a lungul mileniilor, dacă noi și țara noastră am fost atât de prăpădiți, atât de stricați sufletește și de înapoiați?** Au venit să ne civilizeze și în acest fel să ne îndrume pașii spre o viață mai bună? Nicidecum! **Toți au venit la noi deoarece pământul nostru străbun și oamenii de pe acest pământ reprezentau un „Eldorado”, ascuns în inima vechiului continent, Europa.**

Nu este oare atitudinea actuală a Europei una

de aroganță și necunoaștere, o atitudine bazată pe o falsă propagandă și pe prostie?

Nemărginita ospitalitate a românilor, îngăduința și acceptarea tuturor religiilor, a obiceiurilor și

Dimitrie Grama

tradițiilor altor grupuri etnice, care s-au stabilit pe lângă noi, pe pământul nostru, este un fenomen, aș putea spune, unic, în istoria universală. Noi am putea sta ca un model al conviețuirii armonioase, ca un model al globalizării. Dar, românii nu fac mare zarvă pe această temă, pentru că românii consideră ospitalitatea, generozitatea și acceptă ca

o „stare” normală a spiritului lor. Românul se rușinează dacă nu poate să dea, dacă nu poate satisface nevoile vreunui străin oarecare și românul s-ar rușina să primească ceva în schimbul generozității lui naturale.

Cu ce drept ne tratează „opinia publică” europeană pe noi ca fiind „cețățeni de mână a doua” al acestui continent? **Suntem noi, românii, răspunzători de actele țiganilor, pervers numit rromi, acte care sunt comise de țigani în mod general, oriunde în lume țiganii au ales să trăiască, acte bazate pe anumite „tradiții” care în mod universal caracterizează rasa, etnia lor?**

Este oare România singura țară europeană unde nepotismul și corupția sunt fenomene cotidiene? Este marea masă a românilor primitivă, ucigașă, leneșă și proastă?

Eu nu cred așa ceva! Eu cred că România și românii trec printr-o perioadă grea, de tranziție socială și spirituală, o perioadă în care, sub falsa premisă, a acceptanței într-o altă ordine, românul se simte timorat și pierdut. Dar sunt convins că așa cum alte perioade nefaste au trecut, românul va trece și acest impas, continuându-și existența alături de vechile popoare ale acestui pământ.

De patruzeci de ani sunt martor la „evoluția” Occidentului și tocmai de aceea sunt din ce în ce mai convins că am dreptate cu privire la „șansa” de prosperitate și de succes a poporului român. Dacă vom avea curajul și puterea spirituală să ne respectăm și să ne menținem tradițiile și cultura, vom continua să rămânem, alături de greci, alături de germani, alături de vichingi și alături de ceilalți „latini”, una din cele mai vechi și cele mai prospere nații europene. **Timpul lucrează spre beneficiul nostru.** (Să vă audă Dumnezeu, domnule Doctor - N.D.P.)

dr. DIMITRIE GRAMA

Aderarea la NATO, intrarea în Uniunea Europeană și îndepărtarea de Rusia vor conduce la pierderea Ardealului de Nord!!!

Ne-am bucurat, cum se bucură copiii la vederea unei bomboane, intrarea în NATO și aderarea la Uniunea Europeană. Politicienii noștri au dovedit incapacitate politică și diplomatică, au dovedit chiar lipsa unor profunde sentimente naționale, ca să nu spun patriotice. Îmi amintesc cu stupoare cele declarate „pe post” de către politrucul Ion Iliescu, în calitate de președinte al României: **„Intrarea în NATO presupune pierderea unor acte decisive în ceea ce privește independența statului român!!”,** a spus-o cu nonșalanță, cum ai spune un act benefic pentru țară și popor. Și toată lumea a fost de acord, presa scrisă și vorbită nu a zis nimic, tăcerea a fost un semn de solidaritate politică! Mă întreb adesea: Unde sunt bărbații politici români de odinioară?! Unde sunt: Nicolae Titulescu, Brătianu, Ceaușescu? Ultimul întorsese spatele la americani, când i-au condiționat acordarea clauzei națiunii favorizate, cu fel de fel de condiții așa zise umanitare...

În America există, printre americani, un dicton: **„Un dolar este egal cu un litru de sânge!”** Sângele vărsat în alte state, unde americanii au interes să dezbine și să domine, unde americanii își propun să instaleze baze americane, cum au instalat și la noi.

În vara lui 1995, aflându-mă în Elveția, am reușit să mă infiltrez în cercul intim al fostului rege Mihai, prilej cu care am aflat că în Occident se

adună ban pe ban pentru aderarea României la NATO, pentru ca în final litoralul românesc să fie transformat în baze americane, iar Carpații în depozite de muniții și armament sofisticat. Scopul declarat în acest cerc era unul singur: **rachetele orientate spre Moscova.** Americanii, care au luat cu jașca (la un joc de cărți) Alaska, acum vor să pună piciorul în Siberia, teritoriul cel mai bogat din lume în rezerve de petrol, diamante, uraniu, ca să nu mai vorbim de bogățiile solului: păduri imense, lacuri pline cu pește etc. În această istorie există șansa ca România să fie un cap de pod, cum a fost în iunie 1941. Vor pieri copiii și nepoții noștri! România: petrol și carne de tun...

Revenind în țară, am publicat informația în revista „Vreera”, dar cine să te ia în seamă?! **Ion Iliescu, care își vinde și pe mâ-sa țiganca numai să fie președintele țării?! Constantinescu, care a fost informatorul americanilor, pe când era geolog în Banat?!, Petre Roman, Adrian Năstase sau Tericeanu și acoliții lor preocupați doar să se îmbogățească, să ajungă căpușe în cârca românului?!**

Astăzi, la cârma statului român se află domnul Traian Băsescu, marinar, bețiv și curvar, fără cultură politică și cultură generală, omul votat președinte în timp ce pe masa justiției se afla dosarul său (dosarele...) de vânzare a flotei române?! Omul care, ales președinte, a făcut prima

sa declarație: **„Va lupta pentru realizarea axei politice, diplomatice și militare New-York,, Londra, București! „Ce idiotenii!!! În prostia sa a sărit peste Franța, sora noastră mai mare singura putere care a salutat, sprijinit concret, înfăptuirea Independenței României în 1877, Franța care a sprijinit sub toate aspectele Actul românesc de la 1 Decembrie 1918.**

Americanii au lichidat Cehoslovacia, au lichidat Iugoslavia, acum au înfipt cuțitul în Serbia, încurajând dezlipirea Kosovo de la pământul sârbesc din todeauna, au creat un precedent pentru ca să urmeze a doua mutare pe tabla de șah, ruperea Ardealului de Nord de la patria mamă, de la România! **Americanii au făcut și fac jocul revizionistilor maghiari, au păpat mulți dolari de la ungurii șovini: Toma Lantos și George Sörös, așa că le sunt acestora și altora, poate și UDMR-ului, îndatorați.**

Udemereul de ani de zile cere pe la toate ușile Europei crearea așa-zisei Regiuni Autonome Maghiare, ca de aici până la însângerarea României nu-i decât un pas.

Un singur om de ani și ani de zile țipă în gura mare în ceea ce privește pericolul maghiar din România: CORNELIU VADIM TUDOR! Români! Români patrioți! Vă implor ascultați-i glasul! România se află în pericol!

TOMA OSTRIȘ

AM FOST GARANT PENTRU VIAȚA CĂPITANULUI CORNELIU ZELEA CODREANU

15 ianuarie 1942, Marganet (Basarabia)
Prima troiță ridicată și sfințită de legionarii din Regimentul 5 vânători, având inscripția: „Slavă eroilor căzuți pentru Cristos și neam”
Prezent și căpitanul Grigore Popiți, din Almăj
Din arhiva N.D.P.

Cum am ajuns în anul 1925, la vârsta de numai 4 ani, să fiu garant pentru viața lui Corneliu Zelea Codreanu, conducătorul Mișcării Legionare din România? În anul 1925, la Turnu Severin s-a judecat procesul lui Corneliu Codreanu privind cazul prefectului de poliție Manciu de la Iași.

La acea dată, tatăl meu, preotul Coriolan Buracu, fostul paroh ortodox al comunei Mehadia, jud. Severin, era directorul Societății Culturale, cu sediul în clădirea monumentală „Teatrul”, a

orașului Turnu-Severin.

Procesul lui C.Z.C. s-a desfășurat în Sala de festivități a acestui palat. Sala a fost aranjată, sub grija lui C.B., pentru a putea răspunde cerințelor unei săli de judecată de la Tribunal. C.B. a împrumutat o cruce pe care a purtat-o pe front, căreia i s-a făcut un suport din lemn și astfel a servit drept crucifix pe masa de judecată.

Corneliu Codreanu era „găzduit” la penitenciarul orașului. Zilnic, era adus dimineața la proces, iar seara era dus la penitenciar, pe durata nopții.

În aceste condiții se punea problema mesei de prânz, care trebuia asigurată lui C.Z.C.

În clădirea Palatului Cultural, la etajul I, se afla domiciliul familiei lui C. Buracu. În această situație, i s-a propus mamei mele, Maria C. Buracu, mamă a opt copii și recunoscută ca o foarte bună gospodină, să pregătească și să servească masa de prânz pentru C.Z.C. Mama mea a acceptat cu plăcere.

Având în vedere importanța politică a procesului, s-a pus problema luării de măsuri

speciale, pentru a se înlătura eventuale tentative de asasinare a lui C.Z.C. prin otrăvire. Pentru a se înlătura orice grijă și bănuială, părinții mei au propus ca unul din copii să ia masa zilnic cu C.Z.C. Norocul a căzut pe mine. La vârsta aceea, nu mi-am dat seama de importanța rolului meu, dar mai târziu am fost mândru pentru aceasta și nu pierdeam ocazia să mă laud că: „Am fost garant pentru viața căpitanului. În memorie păstrez foarte vagi amintiri de la mesele cu C.Z.C. Ceea ce am reținut în mod deosebit au fost manifestațiile studențești de entuziasm și dragoste față de C.Z.C., pe care Tribunalul l-a declarat nevinovat.

Notă: Am scris această amintire în urma lecturii Almanahului Gazeta de Vest 1994.

ing. FLORIN BURACU

(Ing. Florin Buracu, decedat în Germania, a fost amicul meu - N.D.P.)

Știri de ultima oră

- Prof. dr. IULIAN LALESCU a devenit membru al Societății „Sorin Titel” din Banat, cum devenise, ceva mai înainte, și informaticianul CONSTANTIN VLAICU, redactor-șef adjunct al gazetei „VEȘTEA”

- La insistențele Societății „Sorin Titel”, se modernizează izvorul de la „Bazin”, din Cartierul Sfîrdin. Mulțumim primarului Iancu Panduru aflat permanent pe „recepția” doleanțelor cetățenilor. (Redacția)

Noul șef...

Noul șef al Francmasoneriei din România este EUGEN CHIROVICI, scriitor, din București. Noul Mason este căsătorit cu Adriana Iliescu, originară din Băile Herculane, fiica regretatului bibliotecar Ion Iliescu, amicul conului Mihail Sadoveanu, fost și el mare mason. Soții Iliescu au rubedenii și prieteni la Herculane, chiar și o proprietate, fapt ce trebuie să-l bucure pe domnul inginer Ion Oprescu, primarul Băilor Herculane. Care-i șpilul?! Masonii se implică în numirea de șefi de guvern, miniștri, mergând până la numirea de primari unor localități cu statut internațional, cum este și stațiunea Băile Herculane! La mai mare, domnule Oprescu!

Mehadia avea opt telefoane în 1943!

Într-o carte de telefoane, datată 1 septembrie 1943, sunt nominalizate următoarele telefoane în localitatea de pe Belareca:

- Căpușă Ion, comerciant, telefon nr. 3
- Morariu George, industriaș lemne, telefon nr. 6
- Morariu Gheorghe, același, acasă, telefon nr. 8
- Paul C., fără alte date, telefon nr. 5
- Percepția Mehadia, telefon nr. 4
- Primăria Mehadia, telefon nr. 1
- Secția de jandarmi, telefon nr. 7
- Șeful stației c.f.r., telefon nr. 10

Cărți primite la redacție:

1. **Costin Feneșan:** „Diplome de înnobilitare și blazon din Banat”, Editura de Vest, Timișoara, 2007.
2. **Dănilă Sitaru:** „Acasă la Rudăreni”, Editura Gordian, Timișoara, 2007.
3. **Iosif Băcilă:** „Drumul unei sărbători”, antologie de versuri, Editura Tim, Reșița, 2007.
4. **Virgil Vintilescu:** Ioan Slavici (comentarii critice), Ed. Excelsior Art, Timișoara, 2007.
5. **Nicolae Sârbu:** „Trece prin vamă ca și fluturii”, reportaje literare, Editura Limes, Cluj-Napoca, 2007.
6. **Maria Florina Băcilă:** „Omonimia în limba română”, Editura Excelsior Art, Timișoara, 2007.
7. **N.D. Petniceanu:** „Bigamul”, roman, ediția a II-a (revăzută și adăugită, cu subtitlul „Ursita”, Editura Gordian, Timișoara, 2007.
8. **Liviu Marghitan:** „O viață, un ideal, o izbândă”(Moise Nicoară, 1784 - 1861).

(Pe parcurs, în funcție de posibilități și spațiu, vom comenta fiecare carte. Mulțumim autorilor pentru generozitatea lor. Redacția)

IMPRESII DESPRE SIMPOZIONUL CETĂȚII

- profesor universitar doctor RICHARD SÂRBU: „A fost un simpozion științific! Cu dezbateri academice, universitare, cu ținută elevată, culturală. Comunicările au captat atenția celor prezenți prin valoarea lor științifică.”

- profesor CONSTANTIN JUAN PETROI (istoric de talie națională, cercetător): „Îmi pare rău ca trebuia să plec. Eram legat de mașină... În mod deosebit am fost impresionat de comunicările de ținută științifică susținute de preotul Gabriel și de profesorul doctor Iulian Lalescu. Acești doi, oricând pot fi desemnați universitari. Îmi pare rău că nu l-am ascultat și pe domnul Constantin Vlaicu...” (Redacția)

PLUGOVA ÎN SĂRBĂTOARE

O realitate este faptul că noi românii, în general, și bănățenii în mod special, prin

în zilele noastre. Astăzi toate acestea dau poporului român o anumită originalitate și o relativă unicitate față de alte

președinte al Societății literar-artistice Sorin Titel, și de viceprimarul comunei,

Parada portului popular

în rândul altor popoare, căci, așa cum afirma Alexandru Tzigara Samurcaș, marele istoric al artei populare, autor a numeroase studii privind arta tradițională a poporului roman, „în privința portului țărănesc

Elevii și elevele joacă pe scena Căminului Cultural

muzica și portul popular am reușit de-a lungul timpului crearea unei simbioze, simbioză ce prin efectele sale a creat în sufletele înaintașilor noștri elementele care au dat naștere aceluși sentiment de mândrie națională, a dragostei pentru locul natal, pentru casa strămoșească, a respectului față de semeni și de tradiție, ce au creat și au modelat sufletele înaintașilor noștri.

Aceste elemente le găsim astăzi ca fiind componente esențiale ale culturii populare românești ce definesc puternica personalitate a poporului

Fanfara cântând doine pe ulița satului

Traian Stângu, organizatorii acestei grandioase acțiuni.

O impresionantă paradă a portului popular a marcat debutul manifestării denumită sugestiv „PORT, DATINĂ, OBICEI ȘI TRADIȚIE ÎN BANATUL MONTAN”. Copiii Școlii Generale din Plugova, îmbrăcați în frumosul port popular bănățean, în acordurile fanfarei populare, au străbătut cu mândrie străzile Plugovei. În spiritul tradiției, al cântului și al portului popular, manifestarea a continuat în sala Căminului Cultural cu o impresionantă demonstrație a frumuseții jocului popular

nici un alt popor din lume nu ne poate concura”.

O manifestare deosebită și o etalare remarcabilă a acestor elemente populare am avut bucuria și plăcerea s-o constatăm în 23 februarie, la Plugova, ca urmare a invita-

În stradă, hora din bătrâni

Fanfara pe scena Căminului Cultural

roman. Transmiterea lor s-a realizat prin educație și manifestări populare colective de o anumită forță și eleganță, etalându-se cu mândrie cântul și portul popular care, preluat din generație în generație, s-a transmis până

ției făcute de către Primăria comunei Mehadia, a primarului Iancu Panduru, principalul inițiator al acestei acțiuni, sprijinit moral și „logistic” de către neobositul scriitor și înfăptuitor de acte culturale, Nicolae Danciu Petniceanu,

bănățean printr-un spectacol susținut de aceiași elevi ai Școlii Generale din Plugova, instruiți de tânărul profesor Florin Domilescu, organizați și coordonați de directorul prof. Mihai Cornian.

continuare în pagina 10

urmare din pagina 9

Spectacolul s-a încheiat printr-un impresionant moment muzical susținut

Nicolae Sârbu, directorul Bibliotecii Județene „Paul Iorgovici” din Reșița.

În cadrul manifestării un moment

se de documentare depusă de către domnul academician Liviu Marghitan, prezentată cu ocazia acestui expozeu

Primarul Iancu Panduru deschide lucrările Simpozionului

de fanfara populară reunită după o lungă perioadă de timp, prin strădania și la insistențele primarului Iancu Panduru.

Pentru strădania și măiestria lor, ce ne-a mângâiat sufletele în acest sfârșit de februarie, merită cu prisosință să-i amintim pe acești menestrelai ai cântului popular: Pârvulescu Dănilă, Pârvulescu Filip (Pufa), Grozăvescu Gheorghe, Laitin Mihai, Drăgulescu Dumitru, Pervulescu Nicolae - din Plugova, iar din Valea Bolvașnița: Blidaru Ianăș și Vasile (Jâncu), Humița Ion, Blidariu Petru, Domilescu Ion.

Invitații care au luat cuvântul au impresionat prin ineditul și înalta ținută a comunicărilor

Scriitorul N.D. Petniceanu, inițiatorul spiritual și moderatorul simpozionului, adresându-se celor prezenți

deosebit l-a reprezentat lansarea unor cărți apărute recent la diferite edituri al căror conținut tratează teme apropiate specificului acțiunii culturale de la Plugova, respectiv cultura și arta populară,

precum și personalități marcante ale istoriei Banatului Istoric, și anume: pro-

cultural, a fost volumul „O viață, un ideal, o izbândă - Moise Nicoară”.

Un moment neprevăzut și surprinzător ce nu l-am regăsit în programul manifestării, a fost prezența și lansarea unei cărți de poezie a unei tinere poete din Orșova, Alis Vătuuiu, „Plouă grozav, iubito!”, două dintre poeziile incluse în acest volum fiind recitate de către autoare.

Manifestări de genul celei de azi ne dau certitudinea că satul românesc trăiește încă, și, mai mult, are puterea și resursele necesare de a face față și a rezista înaintea acestui tăvălug al modernizării, care în esență sa neagă

Străvechiul joc al călușarilor susținut de copiii Școlii din Plugova, instruiți de prof. Florin Domilescu

topopol colonel K.u.K. Pavel Boldea și Moise Nicoară. Cărțile lansate cu ocazia acestui eveniment, distribuite în mod gratuit doritorilor, au fost: „Portul popular românesc tradiție istorică și continuitate etno-culturală” a

profesorului Pavel Panduru editată la Editura Neutrino, Reșița, 2007, „Un prinț popular - protopopol Col. K.u.K. Pavel Boldea” editată de Agenția Română a Patrimoniului prin inițiativa prof. univ. dr. Artur Silvestri, la Editura Intermundus București, în anul 2008, ediția fiind îngrijită de prof. Pavel Panduru și Constantin Vlaicu. De asemenea, o carte impresionantă, rezultat al unei munci inten-

Jocul popular în doi, ardeleana ca la Plugova

valorile tradiției și ale culturii populare, dorind o aducere la același numitor a conștiinței umane, a sufletului omenesc, făcând abstracție de faptul că **fiecare popor simte și se bucură în felul său; noi românii simțim românește și ne bucură manifestări de genul celei de azi de la Plugova care ne reamintesc de faptul că suntem români.**

COSTEL VLAICU
Plugova 23.02.2008

prezentate.

Comunicările au fost susținute de către academicianul prof. univ. dr. Liviu Mărghitan, sosit în mod special din Arad pentru acest eveniment, profesorul Dr. Iulian Lalescu din Mehadia, profesorul Pavel Panduru din direcția școlii din Prigor, profesorul Constantin Juan Petroi din Orșova și profesor

PAGINA VERDE

„Natura nu există numai pentru a fi contemplată, ci și pentru a fi înțeleasă și utilizată rațional”

C. Rădulescu Motru

În numărul de față, doresc să revin asupra temei ecologice; de data aceasta asupra celei legate de educația ecologică, care trebuie în contextul actual, când toata lumea conștientizează că problema protecției mediului a devenit una globală, și una din prioritățile lumii contemporane, să devină și în România o prioritate fundamentală.

La noi în țară problemele ecologice sunt foarte puțin luate în seamă, de aceea se impune, ca o necesitate din partea statului, și ca o îndatorire din partea cetățenilor, asumarea răspunderii întregii societăți în rezolvarea lor, cu profesionalism dar și cu un înalt grad de responsabilitate. Aceasta se poate realiza prin antrenarea tuturor instituțiilor statului, și aici o importanță sporită trebuie să se acorde sistemului educațional, în special, pentru crearea unei conștiințe ecologice în rândul tinerilor.

Acest deziderat poate fi îndeplinit cu succes pentru viitor dacă acest tip de educație este inițiat încă din primii ani de școală, în rândul copiilor. De aceea, în cele ce urmează aș vrea să analizăm rolul școlii în crearea acestei conștiințe, prin educație, mai exact perioada în care aceasta trebuie să înceapă. Educația ecologică începută la o vârstă cât mai fragedă, contribuie la crearea unei baze cât mai solide în construcția acestei mentalități, și aceasta consider că trebuie să fie vârsta preșcolară, aici un rol

Copiii, împreună cu educatori, învățători și silvicultori, la locul unde se naște pădurea, și anume în fața unui solar de producere a puiștilor forestieri, la Ocolul Silvic Mehadia

important revenindu-le educatorilor de grădiniță.

La aceasta vârstă educația ecologică

se realizează mai ales la nivel afectiv, îndeosebi prin accentuarea aspectelor ce țin de legăturile emoționale. Copilul este mai sensibil și se află la începutul acumulărilor teoretice privind elementele structurale și funcționale ale mediului, iar atitudinea sa față de mediu, în viitor, va fi mult legată de aceste acumulări de sentimente, de cunoștințe, care în același timp îi vor ajuta în luarea deciziilor corecte.

În acest sens aflăm cu bucurie de o inițiativă lăudabilă la Grădinița P.N. Mehadia, unde prin strădania educatoarelor, în perioada 01 martie – 30 aprilie, se va desfășura, un proiect educațional numit „Pădurea și viața”. Mai multe aflăm de la educatoarele angrenate în acest proiect care ne-au

MARTIE!...

Primarul Iancu Panduru și consilierii săi urează acum, în primăvară, domnișoarelor și doamnelor, soare și lumină în suflete, bunăstare și prosperare, buchete de flori și tradiționalul “La mulți ani!”

(Redacția)

mărturisit: „Acțiunea cuprinde mai multe etape de desfășurare și va antrena preșcolarii în activități educative diverse cum ar fi: dezbateri pe teme diverse legate de procesul de dezvoltare a unei păduri, ce se vor desfășura împreună cu reprezentanți ai ocoalelor silvice, vizite la pepiniere silvice, asistență la lucrările de plantare a puiștilor, excursii în natură etc. Prin această acțiune dorim să contribuim la sădirea în sufletul copiilor a respectului și a dragostei pentru pădure, animale, plante, în general pentru tot ce este natural, dar în special pentru pădure, crearea sentimentului în sufletul copiilor că pădurea trebuie să fie tratată ca un prieten, să fie ocrotită și îngrijită, deoarece ea are nevoie, pe lângă căldura soarelui, și de căldura sufletească a omului, care trebuie să o înțeleagă și să o protejeze, fiindcă ea are suflet și viață, că, asemeni omului ea se naște, trăiește și apoi moare, dar în urma ei, prin grija noastră, a tuturor, vor rămâne noile vâlstare, puiștii, care vor asigura perpetuarea ei.

Facem mențiunea că respectivul proiect reprezintă o continuare firească a unor acțiuni inițiate anul trecut de către cadre didactice, respectiv învățătoarele

Doandș Petruța, Sorescu Mihaela și educatoarea Vlaicu Elisabeta, cu

În căutarea misterelor pădurii

asentimentul și sprijinul conducerii Liceului N. S. de Hațeg, respectiv a domnului director Mihăiță Feneșan, avându-se în vedere faptul că sădirea și dezvoltarea sentimentului de dragoste pentru natură în sufletul copilului nu se poate face printr-o acțiune, două de acest fel, ci el trebuie continuat de-a lungul întregului proces educațional, ce se desfășoară în școală, de la vârsta preșcolară până la cea liceală”.

Perioada de desfășurare nu este întâmplătoare, ea coincide cu sărbătoarea mondială a pădurii și anume „Luna Pădurii” sau „Sărbătoarea sădirii arborelui” (15 martie - 15 aprilie) asupra căreia vom reveni în numărul următor.

ȘTIAȚI CĂ ...

- pentru producerea unei tone de lemn, arborii consumă și stochează 1.8 tone dioxid de carbon și eliberează în atmosferă 1.3 tone oxigen?;

- într-un sezon de vegetație, un hectar de pădure poate absorbi și fixa în biomasa sa, o cantitate de carbon eliminată de 200 de persoane prin procesul de respirație?;

- în zilele însorite, un hectar de pădure pune în libertate 180 - 200 kg oxigen și absoarbe circa 220 - 280 kg carbon, fixându-l în lemn?;

- pentru a asigura necesarul de oxigen al unui individ, pe un an întreg, este nevoie de producția de oxigen a trei arbori maturi, în plină dezvoltare?;

- un fag viguros de circa 25 m înălțime, cu frunziș bogat și o coroană cu diametrul de 15 m, produce într-o oră 1.7 kg oxigen, ceea ce reprezintă necesarul unui om pentru 3 zile, în schimb, o mie de kilometri parcurși de un automobil, consumă oxigenul necesar unui om pentru un an de zile?;

Despre un dicționar al scriitorilor bănățeni

Scrie cunoscutul ziarist Nicolae Ieremia în ziarul cărășean „Sud-Vestul”, din 15 februarie a.c. E vorba de dicționarul conceput de bibliotecara Aquilina Biriescu, de la Biblioteca jud. Timiș, sub oblăduirea, dirijarea și direcția scriitorului Paul Eugen Banciu.

Pe bune, Nicolae Ieremia rămâne surprins neplăcut că acest volum este văduvit prin necuprinderea între scoarțele lui a unor scriitori (valorosi) aflați în lumea umbrelor, precum: Chichere, Seitan, Panduru și Brândușoiu. **Înțelept spune ziaristul că oamenii sunt morți, dar ei trăiesc prin opera lor. Acești scriitori, după cum se vede, sunt cu toții din Caraș, sunt convins că așa au fost tratați și (unii) din Timiș.**

Apoi, Ieremia se întreabă de ce nu a editat Biblioteca Județului Timiș în acest op și scriitorii care nu sunt membri ai Uniunii scriitorilor?! De ce nu sunt?! Opera lor nu este valoroasă?! Mă îndoiesc, atâta vreme cât unii dintre autori au fost premiați în străinătate!

Pe vremea vechiului regim se intra în Uniunea Scriitorilor doar cu recomandarea de la Partidul Unic, acum cum se intră? Cine trebuie să-și dea girul și pe ce bază, afiliere la o anume gașcă, o altă parte pe bază de „servicii”, care de care mai ciudate. Sunt scriitorii cu cărți de valoare, care nu sunt primiți în Uniune din motive absolut politice. Vezi situația profesorilor universitari: Virgil Vintilescu și Gheorghe Luchescu, autori de cărți fundamentale în cultură românească.

Acestor gânduri adaug cele scrise în revista „Eminescu” și în „România Mare”, despre dicționarul scriitorilor din Banat, editat și coordonat de prof. Alexandru Ruja, dicționar pe care l-am calificat un act antiromănesc. Citește, domnule Ieremia, și te vei convinge că între Al. Ruja și Paul Eugen Banciu sunt „filiații” spirituale și de gașcă literară.

ȘT. MĂGRIN

Timișoara. Piața Traian și Biserica Sfântul Gheorghe

Aici, în iulie 1868, a avut loc botezul copilului Claudiu-Andrei, în prezența părinților: Matilda și Mihail Pascaly, în prezența nașului Andrei Mocioni și a suflerului, și secretarului Mihai Eminescu. (N.D.P.)

Oravița este și dragostea noastră!

La redacție a sosit revista de cultură „Țara de dor”, editată de Școala Generală „Romul Ladea”, publicație școlară coordonată de doi oameni de carte pentru carte: profesorii Maria și Nicolae Cenda. Profesorul Cenda este cunoscut și iubit în zona noastră, unde are o seamă de prieteni și foști colegi. A fost coleg cu Ion Fl. Panduru.

Publicația de la Oravița are o ținută cultă, artistică și o „față” modernă impecabilă, concurând cu orice publicație profesionistă. Felicitări! Ați putea da lecții de modul cum se drege o revistă multor școli, mă gândesc la licee și mai puțin la școli generale.

M-au impresionat inserțiile cu privire la Romul Ladea, patronul spiritual al școlii, datele gen cronică cu privire la burgul orăvițan și în mod cu totul special itinerarul biografic dedicat Poetului Național. Tot așa poeziile și prozele din această revistă semnate de elevi și eleve, precum și cele semnate de cadrele didactice.

La Oravița, mici și mari, comit acte culturale importante, revista dumneavoastră prioritar înseamnă un act de cultură.

Doresc să mă opresc la fișa de date Eminescu. Anul acesta se împlinesc patru decenii de când l-am cunoscut pe regretatul eminescolog Augustin Z-N Pop, sunt patru decenii de când mă preocupă fenomenul Eminescu, am scris și o carte, „Domnul Eminescu sosește iarna”, îmi propun ca la 160 de ani de la nașterea Eminescului să editez o a doua carte, probabil intitulată „A sosit Domnul Eminescu”, mi-am zis că știu cam multe despre autorul „Lucașăruțului”, am zis până la primirea revistei dumneavoastră. Revista mi-a adus informații inedite: am aflat că Eminescu a părăsit la 17 noiembrie 1882 ședința de la **Junimea** în semn de protest pentru prezența lui Al. Candiano-Popescu, unul dintre uzurpatorii lui Alexandru Ioan Cuza, apoi am aflat că a făcut parte din Societatea Presei Române, fondată de savantul Bogdan Petriceicu Hașdeu, la 13 februarie 1883. Mulțumesc.

Desigur, îmi permit să vă dau și eu două, trei știri: Eminescu a fost membru și al Societății „**Românismul**”, fondată de același Bogdan Petriceicu Hașdeu, la 24 ianuarie 1869, în București (Vezi Augustin Z.N.Pop: „Contribuții...”); în 3 iunie 1883 a fost la Iași, dar nu a luat parte la dezvelirea statuii lui Ștefan cel Mare, pentru că participa și Regele Carol I, cu suita sa, invitat de deputatul Petru Grădișteanu de Galați. S-a dus la Casa Pogor, unde a recitat poezia „Doina”. De precizat că acest „testament politic” cunoaște nouă variante, prima variantă (scrisă pentru Congresul de la Putna) se numea „**Doina populară**” (Este un pleonasm, dar asta-i...)

Sper să ajung la voi, cu ultima mea carte: „**Lumina de la Vărădia**”, un eseu dedicat învățatului Paul Iorgovici, de la a cărui moarte în martie vor fi două veacuri.

N.D. PETNICEANU

Domnului Vasile Barbu, președintele Societății „Tibiscus”, Uzdin, Serbia

La invitația dumneavoastră, prin telefon, de participare a Societății noastre la lucrările Simpozionului „Personalități bănățene” ce va avea loc la Uzdin, în Casa Românească, pe 19 aprilie a.c., vă comunicăm numele persoanelor care vor participa și titlul lucrărilor:

1. **Pavel Panduru**: Protopopul Coriolan Buracu și ultima sa carte
2. **Iancu Panduru**: „Mehadia – vatră istorică milenară” – prezentare demografică
3. **Iulian Lalescu**: „Nicolae Stoica de Hațeg – 175 de ani de la moarte”
4. **Costel Vlaicu**: „Învățătorul Ion Băcilă – viața și opera sa literară”
5. **Mariana Sperlea**: „Un bust al poetului Mihai Eminescu în Banat”
6. **Nicolae Danciu Petriceanu**: „Poetul George Bălțeanu – luptător pentru reîntregirea pământului românesc”

Vă mulțumim pentru invitație. **Suntem solidari cu dvs. și cu întreaga comunitate a românilor din Serbia, în ceea ce privește problema Kosovo. Salutăm comunicatul prin radio al domnului președinte Ion Cișmaș. Serbia nu va pieri!**

**președinte, prof. N.D. PETNICEANU
secretară, prof. MARIANA SPERLEA**

Un nou Eminescu în Banat!

Societatea literar-artistică „Sorin Titel” din Banat, prin membrii și simpatizanții săi (Mariana Sperlea, Constantin Sperlea și NDP) se preocupă de ani de zile pentru realizarea unui monument EMINESCU în comuna Dumbrăvița (Timiș), comună cu populație românească, dar și cu populație de etnie maghiară. Etnicii maghiari se laudă de mulți ani cu monumentul poetului Petofi Șandor. Românii, deși majoritari în comună, nu au cu ce să se laude.

Din 15 iunie 2008, vor avea cu ce să se mândrească sufletește, cu monumentul poetului MIHAI EMINESCU – Biblia Neamului Românesc. Societatea deține Hotărârea nr. 101 din 3.12.2007, emisă de Consiliul Local Dumbrăvița (Timiș) în ceea ce privește ridicarea monumentului.

Repetăm: deși ne-am confruntat cu piedici din partea unor semidocti, Societatea noastră, astăzi cu reședința în Mehadia, a trudit continuu: am montat 27 plăci comemorative (17 în Timiș și 10 în Caraș) dedicate unor personalități ale neamului românesc. În curând vom monta plăci comemorative In memoriam: profesor scriitor Ion Florian Panduru și preot Ioan Chendi, ultimul memorandist, luptător pentru reîntregirea pământului românesc, pământ amenințat astăzi cu înșângerare din partea Calului Troian: UDMR!

LAE CARABINĂ

PLUTELE DE PE VALE NU MAI SUNT... (ECOLOGIE DE PROST-GUST)

Domnul Constantin Budănescu, cititor constant și avizat al ziarului, "Vestea", primar cu câțiva ani în urmă al Menadei, a contactat redacția noastră, a apreciat articolele ce apar în foaie, dar a recomandat să se scrie și despre unele probleme spinoase, delicate, ce s-au petrecut pe raza comunei și de care se fac responsabile unele persoane, datorită funcției lor. Între altele a semnalat tăierea nemotivată a pluteilor de pe Valea Sfârdinului și despre dispariția, de asemenea nemotivată, a remizei pompierilor voluntari. Așadar, față în față cu domnul C. Budănescu, personalitate cu prestanță, fost primar, de numele căruia se leagă, între multe altele, existența drumului pentru pietoni din Cheia Mehădiei, de când există acest drum nu a mai murit careva accidentat de automobile.

- Domnule Constantin Budănescu, plutele de pe Valea Sfârdinului care au fost și nu mai sunt, au avut ele vreun rost, vreo importanță?

- Fără doar și poate! Au avut un rol ecologic, pe vreme de secetă au împiedecat secarea apei Sfârdinului, păstrarea debitului de apă era necesar pentru animale, dar, mai ales, pentru creșterea și înmulțirea peștilor, apoi plutele au contribuit la ozonarea aerului, vital pentru prezența oamenilor în zonă.

- Când s-au plantat aceste plute și de către cine?

- Plutele s-au plantat pe vremea când inginerul Gherase era șef la Ocolul Silvic Mehădia. Ocolul silvic le-a procurat, iar de plantat au fost plantate de către elevii școlii din Mehădia, sub supravegherea regretatului om de cultură, profesor Ion Băcilă, prin anii 1960. S-au plantat pe izlaz, adică pe proprietatea comunei Mehădia, de la coliba lui Nicolae Olaru și până la podul

lui Busuioc, pe o singură parte a drumului, din 20 în 25 de metri, s-au prins circa 60-63 de plute, care în, 2002, când au fost tăiate, au atins înălțimea de 15 - 20 metri și cu un diametru de peste 60 centimetri.

- Domnule Budănescu, ce acte pregătitoare se întocmesc pentru tăierea unor copaci maiestuoși de pe izlazul comunal?

- Tăierea unor copaci, cum tăiate au fost plutele de pe Valea Sfârdinului, se taie în anumite condiții: să fie uscate un

În pădure, muncitorii de pe plantații, într-o pauză, cu brigadierul lângă ei Din arhiva tehnicianului Costa Vlaicu

sferit din fiecare plută, să existe pericolul de-a se prăbuși, de a accidenta trecătorii, sau de-a pune în pericol circulația mașinilor, a căruțelor. În această situație, proprietarul copacilor, în cazul de față primăria, cere prin act scris la Ocolul Silvic avizul pentru tăiere, așadar copacii se taie în regim silvic, conform codului silvic. Delegatul ocolului avizează dacă este sau nu oportună tăierea. În cele din urmă, se constituie o comisie de punere în va-

loare a masei lemnoase, se marchează fiecare copac și se cubează de specialist, ca materialul rezultat să fie evidențiat în acte contabile, lemnul se comercializează și după încasarea banilor, de la cumpărător, se scade valoarea din contabilitatea, în speță, a primăriei. **Din câte știu, asemenea acte nu s-au întocmit, cel mai bine știe paznicul izlazului, Ion Bordânc, care a avut în primire plutele.**

Precizez că aceste plute nu au fost uscate, nici măcar un început de uscăciune nu a existat. Apoi după tăiere trebuia să se planteze altele în locul lor, ceea ce nu s-a făcut!

A existat atunci o situație specială, din câte am auzit: uina Stana Gordan nu a fost de acord cu tăierea unei plute din fața averii sale, a făcut scandal deoarece o plantase ea și bărbatul ei. În cele din urmă a fost pluta tăiată, în urma unei situații de compromis.

Desigur, mă întreb cine a beneficiat de contravaloarea pluteilor? S-au respectat normele tehnice de tăiere? S-a cerut avizul organului silvic? Sunt multe întrebări.

- Totuși, vă rog, pe cine să întrebăm?

- Întrebați și elucidați cazul de paznicul Ion Bordânc și pe inginerul Liviu Râta, care, în calitate de viceprimar, problema cădea în resortul său de activitate.

A consemnat pentru dvs.

NICOLAE D. PETNICEANU

Nota redacției:

Am verificat procesul-verbal întocmit la data respectivă. Rog cititorii să rețină: primarul Iancu Panduru nu a fost de acord cu tăierea pluteilor. Trageți concluzii.

În numărul viitor vom prezenta situația remizei pompierilor voluntari.

"BANUL LA BAN TRAGE" - proverb popular românesc

Se știe foarte bine că statul român, prin politica sa fiscală, reține o sumă considerabilă din veniturile noastre, adică din munca noastră, în punga sa. De asemenea, un capitol la care statul nostru excelează, este capacitatea de a inventa tot felul de impozite și taxe, una mai insolită ca alta, și a le impune ca fiind ceva foarte normal, cu toate că ele nu au corespondent în alte sisteme fiscale sau, dacă există, nu e nici un interes ca nivelul acestora să fie corelat cu puterea financiară a populației, dimpotrivă, căutându-se o aliniere cu statele dezvoltate ale Europei, aici scăpându-se din vedere poziția noastră codoasă în rândul acestora din punctul de vedere al puterii economice și al nivelului de trai (un exemplu mai recent fiind controversata taxă de primă înmatriculare).

Acestea sunt câteva din căile directe prin care statul atentează la buzunarele noastre și o face cu mult succes deoarece opoziția noastră este ca și inexistentă. Dar iată că mai există situații când statul profită pe lângă indolența noastră și de naivitatea și lipsa de luciditate când este vorba de un câștig mare și rapid. Priveam zilele trecute la TV: sute, mii de români din toată țara, stăteau la cozi imense pentru a-și deapune bănușii agonisiți prin muncă mai grea sau mai ușoară, dar sigur

prost plătită, așa cum bine știm că este în România, la caserile Loteriei Naționale, cu speranța că aceasta le va schimba viața. **Micul ecran îmi înfățișa oameni sărmani care probabil luau pâinea de la gura copiilor lor cu speranța că acțiunea lor le va asigura acestora un viitor. Speranțe deșarte...**

Se pare că noi, românii, avem o înclinație nativă spre câștiguri ușoare, dacă se poate și fără munca, aceasta fiind în contradicție totală cu învățăturile creștine în care suntem născuți și crescuți. Dumnezeu nu ajută pe cei ce nu muncesc. Într-o asemenea situație este greșit a înțelege că Dumnezeu te-a ajutat să câștigi. Sumele mari de bani, câștigați astfel, nu au adus niciodată fericirea posesorului lor pe o perioadă îndelungată de timp, datorită complexelor implicații fizice, emoționale, etc. ce intervin în atari situații (se pare că există și explicații științifice din partea psihologilor pentru acest fenomen).

Ceea ce nu înțeleg mulți din semenii noștri este că această „loterie națională” a devenit treptat o afacere, o mare afacere din care câștigă (din nou) statul și acei care au bani pentru a investi. Când vorbesc de investitori nu mă gândesc la sărmanii care iau și ei un bilet - două (desigur

fiindcă nu-și permit mai mult), care sunt foarte mulți și fondurile de câștig se adună în cea mai mare parte din banii lor, ci la cei care aruncă în joc sume imense. Cu alte cuvinte, ca să folosesc o exprimare mai plastică aș putea spune că: plecând la război tu ești înarmat doar cu un cuțit iar camaradul tău are pistol automat. Cine credeți ca are sorți de izbândă mai mari? De ce câștigurile mari ajung tot în mâna celor cu bani? Nu și-a pus nimeni întrebarea de ce se confirmă mereu când e vorba de câștiguri la Loto că „banul la ban trage”!

Cel mai dureros e ca afacerea se derulează în cea mai mare parte cu banii săracilor, a creduliilor și greu de înțeles e ca totul se desfășoară cu implicarea activă a acestora, care sunt din capul locului perdanți, iar câștigul e al statului și al „marilor investitori”.

Un joc lipsit de morală și de bun simț care se desfășoară sub patronajul statului cu acordul și implicarea noastră. Un joc ce nu acordă șanse egale pentru toți jucătorii nu mai poate fi numit joc, **concluzia e ca totul nu e decât o mare cacealma. Este o pată de rușine pe obrazul celor ce o acceptă și o promovează, și anume statul român.**

ALBERT LOTREANU

„Primăvara-i mama noastră”

Se închină folcloristului G. Ghera,
de la Radio Reșița

Primăvara-i mama noastră,
Se ia neaua de pe coastă,
Răsăresc urzicile,
Le culeg țigăncile.
Urzica-i bucata nouă,
O mănăcă domnii cu ouă
Și țiganii cu slănină,
Îngroșate cu făină.
Vin țiganii de la piatră,
Oala cu urzici-i fiartă,
Cu urzici, cu drăgăvei
Mănăcă copiii mei.
Vai, vai, vai, copiii mei,
A plecat la drăgăvei,
Cu cheia franceză-n mână,
Să-l scoată din rădăcină.
Vin țiganii de la Steier
Și țigăncile cu șlăier,
Cu păpuși, cu părăzoale
Și copiii mor de foame.
Leși țigancă de sub pat
M-am jurat că nu te bat,
Cu scândura de la pat.
la trașta și duce-n sat,
Ad-o ceva de mâncat,
Câta pită, două sarme
Și plăcintă de-o oloagă
Ne va da și nouă-o doamnă.
Primăvara-i mama noastră,
Să ia neaua de pe coastă.
Dă-i Doamne să vină vara,
Să plecăm la carămeauă,
Formili și săpili,
Alea rup oasili...

Text cules de la Radu Avram, 38 ani,
Mehadia, aprilie 1972 (NDP)

Culiță nu mai este...

(Nicolae Boțocă: 1936 – 2007)

Prietenul nostru, Nicolae Botoacă, apelat de prieteni cu frumosul apelativ „Culiță”, nu mai există! El s-a stins departe de țară, de copiii și nepoții săi, în pampusul canadian, unde s-a refugiat cu zeci de ani în urmă...

Nicolae Boțocă, originar din Mehadia, trăitor mulți ani în Mehadia, unde a avut nevastă și doi copii, frumoși și talentați, și câțiva nepoți (nepoate), a fost meșter, din elita meșterilor români feroviari, specialitatea revizie de vagoane, specialist pe țară în materie de „frână”, ceferiștii știu ce înseamnă frâna la un tren pentru siguranța circulației pe linia ferată, așadar specialist pe țară în materie de frână, cum specialist era alt fiu al

Nicolae Boțocă, în orchestră, cântând la muzicuță, cum cânta și la saxafon

Mehaidei, prieten și frate de cruce cu el, Radu Alexandru, acesta vorbea de locomotiva cu aburi și de locomotiva electrică cum ar fi vorbit de casa sa din Mehadia, strada Pădurii. S-au dus amândoi, Alexandru, „Sandi”, în plină tinerețe, în urma unui stupid accident, iar Culiță în septembrie 2007, la o vârstă respectabilă, dar din păcate putea să mai trăiască...

Nicolae Boțocă, din motive familiale, neînțelegere în căsnicie, chit că avea doi copii minori (s-a combinat cu o femeie din

Nicolae Boțocă cu una din prietenele lui

Caransebeș), și din alte motive, poate4 profesionale, poate politice, a părăsit țara în chip ilegal, a ajuns în străinătate, stabilindu-se în Canada. A fost apreciat și între feroviarii canadieni. În plus, a cântat într-o orchestră de muzică populară și ușoară, patronată de comunitatea românilor din Canada.

A ieșit la pensie, o pensie frumoasă în dolari, apoi s-a îmbolnăvit de o boală grea (cancer) și Dumnezeu l-a luat la el. Sunt convins că fratele alb, Nicolae Boțocă, zis Culiță, cântă în orchestra îngerilor din al nouălea cer. Să-i fie țărâna ușoară.

ENACHE SANDU
N.D.PETNICEANU

Sponsorii noștri!

În ultimii ani, în Mehadia au fost mai multe acțiuni culturale, care nu s-au realizat fără contribuția pecuniară a unor oameni interesați pentru binele, frumosul și propășirea obștei.

De fiecare dată, poate a fost o veche deformare profesională, am sesizat că între alții, constant au fost doi contribuabili: primarul lanțu Panduru și Victor Cârstoi, președintele cooperăției din Mehadia, un oltean cu inimă de meginț, iubitor și sprijinitor de acte culturale, cum puțini băștinași sunt! Și unul și altul au vârat mâna în buzunarul propriu și au dispus, fără a regreta donația.

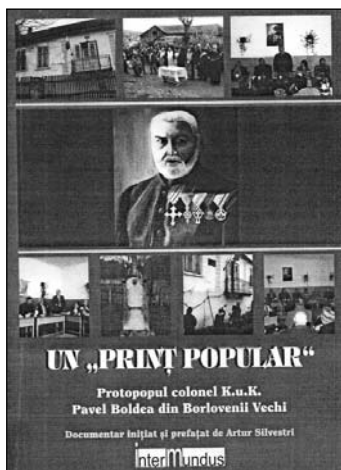
În imagine, primarul lanțu Panduru și președintele Victor Cârstoi, la masa festivă, cu ocazia „Întâlnirii cu fiii satului”, Mehadia, 2007. Redacția le dorește un sincer și românesc **La mulți ani!** Între cei doi: NDP.

Consilierii

Echipa de astăzi a primăriei Mehadia este una constituită din oameni capabili, foarte bine pregătiți, cu inimă românească, cu multă experiență de viață, dar corigentă la capitolul tinerețe, entuziasm și mai ales elan. Sunt puțini tineri...

Este absolut obligatoriu ca în viitorul apropiat, echipa să fie combinată din oameni cu experiență și din oameni tineri, cu vigoare, cu entuziasm, în venele cărora să pulseze sânge tânăr, în capul cărora să puieze idei și dorințe acerbe pentru punerea lor în practică spre binele obștei sătești. Apoi, dintr-o asemenea echipă să nu lipsească una, două, poate trei femei inteligente, model, capabile, care prin activitatea lor să se dăruiască problemelor vitale cu care se confruntă obștea. Să nu uităm că numărul femeilor, în general și în particular, depășește cu mult numărul bărbaților, apoi, când e vorba de gospodăria banului cu folos, **să nu uităm și faptul că femeia este ceea ce se cheamă „cheia casei”.**

În ceea ce mă privește, rog factorii cointeresați, în viitoarea campanie electorală, să se gândească la potențialul intelectual și vital al tinerilor. (NDP)

UN „PRINȚ POPULAR” (o cărticică despre un om de altădată)

Băcilă, Petrică Zamela, Pavel Gârjoabă, Constantin Vlaicu, Nicolae Danciu Petniceanu) sau de cei mai de departe (Nicolae Sârbu, din „imediata noastră apropiere”, ori Alexandru Nemoianu de peste ocean).

Toate articolele sunt scrise cu talent, bine documentate (din informația oferită de documente sau păstrată în memoria colectivă) cu referiri directe la un mare patriot.

Oare în mult trâmbițata „globalizare”, cuvântul patriotism va deveni arhaic?! Nu vreau să cred aceasta, fiindcă fiecare națiune va aduna „la zestrea europeană”, fapte și oameni făuritori de istorie.

Oamenii din Almăj, cărturarii, care semnează materialele cărții, știu să-și pretuiască înaintașii, oferind tinerei generații icoana de ieri a celor care din „ardoare către neamul” lor „au pus osteneala” de a „îndrepta limba” și... lumea.

Nu ne propunem o prezentare detaliată a celor 13 articole cuprinse între copertile cărții **Un prinț Popular. Protopopul colonel K.N.K. Pavel Boldea din Borloveni Vechi**, fiindcă ar însemna să răpim farmecul lecturii cititorilor din zonă și din afara ei.

Protopopul Pavel Boldea a oferit prilej de inspirație pentru poet (Iosif Băcilă – „Poem din Valea Miracolelor”, Nicolae Andrei – „Seniorul”), pentru

prof. Pavel Panduru prezintă cartea **UN PRINȚ POPULAR**; în dreapta sa acad. prof. dr. Liviu Marghitan

istoric,... pentru dascălul trăitor în Valea Miracolelor, sau cu rădăcini înfipite aici.

Cartea despre un „Stâlp al casei” este una necesară într-o geografie literară a Banatului.

prof. IOAN NICOLAE CENDA
Oravița

Scriitorul Nicolae Danciu Petniceanu, omul care „arde” pentru păstrarea și valorificarea culturii din „aretul” Almăj, Craina, Mehadia, dar și alte zone din Banat, mi-a cerut să fac niște însemnări despre o „broșură”.

Nu știam nimic despre „prințul popular”, protopopul colonel K.u.K. Pavel Boldea din Borloveni Vechi.

În cele 32 de pagini „documentarul inițiat și prefațat de Artur Silvestri” reușește să spună multe în cuvinte puține. „Eroul” este văzut în oglinzi paralele de către oameni ai locului (Pavel Panduru, Gheorghe Rancu, Pavel Venindeanu, Iancu Panduru, Nicolae Andrei, Iosif

Mihai Patriciu – miliardarul numărul 1 din România!

Ziceam, într-un număr anterior al ziarului nostru, că nababul Mihai Patriciu voise să intre în Securitate, fusese mare mahăr în Uniunea Tineretului Comunist. Nu se putuse, Gheorghe Gheorghiu-Dej, șeful statului român, dăduse dispoziție ca toți evreii să fie scoși din Securitate, prin 1962, în urma unei trădări de mare anvergură, în străinătate. Printre trădători fusese și unul Iacobescu, de la Arad. Cu numele acesta plecase într-o țară străină, dar în acte fusese Iacob, iar în realitate Jakab (evreu maghiarizat).

Dar să revenim la Mihai Patriciu, la evreul nostru. Ne-a sosit la redacție ziarul „Suflet nou” nr. 12, decembrie 2007, editat la Comloșul Mare (Timiș). În pagina 11 este articolul „Ultimele luni de libertate, în 1948”, semnat de doctor (medic) Gheorghe Marian, din Timișoara. Reproduc, pentru cititorii „Vestei”, ultimul alineat:

„De sărbătorile de Crăciun am fost plecat acasă la Timișoara. Așa se încheie o etapă din viața mea, o studentie neterminată, se frânge un ideal mult râvnit. Am revenit la Cluj, în 3 ianuarie 1949, iar în 9 ianuarie, după-masă, am fost arestat chiar de la Cămin, de un sublocotenent de securitate, însoțit de un coleg de an, Ioan Oancea, care era informator al Securității. Am fost „cazat” la sediul Securității clujene, la subsol, într-o celulă de beton și anchetat timp de trei luni de locotenentul Stănescu și sub directa conducere a colonelului Weiss Patriciu Mihai, șeful securității. Așa a început calvarul celor peste cinci ani de detenție politică”. (Dl. dr. Gh. Marian făcuse parte din mișcarea studentescă legionară – n.r.).

Prin urmare, Weiss Mihai Patriciu șeful Regiunii M.A.I. Cluj fusese un Weiss (evreu) care nu era altul decât rubedenia de sânge a miliardarului nostru, care a omis numele de „Weiss” pentru a induce în eroare neamul românesc. I-a reușit figura, în mod cert în decembrie 1989 s-a numărat printre revoluționarii (sic), cum s-au numărat: Petre Roman, Brucan, cel cu scrisoarea inventată, chipurile trimisă la „Europa liberă” (de care habar nu avusese Gheorghe Apostol, pus printre semnătari), Ion Iliescu (tata evreu, mama lăiață), Gelu Voiculescu Voikan (alt evreu) cu toții evrei și cu toții politrucci. Și atunci să ne mirăm că România nu a dat înainte?!

Precizez: Securitatea dintre 1948 – 1962 a fost condusă doar de jidani, unguri și câțiva sărbi, în Ardeal și în Banat. La Lugoj era evreul Klein Ernst, el arestase și chinuise românii din Banatul de Sud.

Prin 1976 – 1977, soției sale, evreică și ea, i-am dat pașaport pentru Israel, pleca la rude însoțită de un copil, cu handicap mintal. Colegii m-au atenționat că dacă va pleca nu se va mai întoarce. Am răspuns: „Să rămână în țară câți am botezat eu!” Și nu prea au rămas. Le-am dat drumul pe capete, ca să facă, în Israel, khibuțe și comunism (khibuțe = ceapeuri C.A.P.).

TOMA OSTRİȘ

Vă amintiți de Ioana Maria Vlas?

Ea și excrocul Sorin Vântu au păpat banii de la F.N.I. (Fondul Național de Investiții) înțâc zeci de mii de creduli și-au pierdut economiile. În majoritatea lor sunt țărani, care au păgubit, nu le-a mai dat nimeni un bănuț înapoi! Așa a fost și pe vremea „Caritasului” de la Cluj, falimentat din ordinul altui escroc național – Ion Iliescu. Banii au fost încărcăți în camioane și direcția București. Iliescu și acoliții săi au avut nevoie de bani pentru o nouă campanie electorală.

Nimeni dintre vinovați nu a suferit cum ar fi trebuit să sufere. Ioana Maria Vlas fugise inițial (ajutată de „putere”) în Israel, stătuse acolo o vreme (evreica s-a bucurat de sprijinul conaționaliilor ei). A revenit și s-a cerut voluntară în detenție. Mersi, la zeci de milioane dobândă. Acum a fost pusă pe picior liber, în timp ce Sorin Vântu n-a pățit nimic! (NDP)

Toma Lantos, dușman al românilor de pretutindeni, conaționaliilor săi îl pot afla în iad

Toma Lantos a dat ortul popii!

Miliardarul american (evreu maghiarizat) a trecut la cele veșnice în data de 10 februarie a.c., știre transmisă prin eter de Radio Reșița – Radio „Semenic”, dragostea românilor bănățeni de pretutindeni. Nu s-au făcut alte comentarii!...

În stil tradițional zicem să-l ierte Dumnezeu, că are multe a-i ierta! Tom Lantos a fost un dușman de moarte al României. Pe banii lui se organizau peste ocean multe acțiuni ostile, de boicot și de împiedecare a manifestărilor românești, de propagandă sovină, ungurească, împotriva unității și integrității pământului românesc.

Un alt dușman al României este miliardarul american Georg Sörös, și el un evreu maghiarizat, care a inițiat acte de propagandă ostilă neamului românesc, aici, acasă, în Transilvania și chiar mai departe de Carpați. Când vom zice „Iartă-l, Doamne, și pe Sörös?” Depinde de voia Domnului.

LAE CARABINĂ

Violența în familie

Se numește "violența în familie" orice act vătmător, fizic sau emoțional care are loc între membrii unei familii. Abuzul în interiorul unei familii poate lua multe forme; abuzul verbal, refuzul accesului la resurse financiare, izolarea de prieteni și familie, amenințări și atacuri care în unele cazuri pot duce la moartea unuia dintre parteneri. Deși până de curând s-a presupus că femeia este cel mai adesea victima violenței în familie, în urma unor cercetări s-a descoperit că de fapt numărul bărbaților agresati este destul de mare. Experții care cercetează această problemă sunt de acord că violența este un fenomen larg răspândit, mult mai răspândit decât arată sondajele, pentru simplu fapt că unele fapte nu sunt raportate poliției sau spitalelor.

Soțul violent nu dorește ca soția lui să întrețină relații sociale în cadrul cărora să-și poată mărturisii suferința și eventual să poată primi un sprijin.

Pe de altă parte, bărbații violenți au ca și caracteristici de personalitate lipsa abilităților și a bucuriei de a comunica. Pentru partenerii violenți, a comunica, în mediul intim al căminului, devine mai mult un prilej de a-l ataca verbal pe celălalt, în vreme ce, la locul de muncă rămâne o rutină de relaționare superficială cu ceilalți, un rol jucat în limitele orelor de serviciu.

INFLUENȚE ASUPRA DEZVOLTĂRII COPIILOR

Funcția principală a familiei, creșterea copiilor, este distorsionată cu largi și dramatice consecințe în viitor. Perturbarea acestei funcții se petrece în general, ca o stare de boală cronică ce se acutizează în momentele evenimentelor de violență. Cercetările arată că trauma copiilor care cresc într-o atmosferă de violență, chiar dacă nu ei sunt decât în cazul copiilor care sunt victime directe ale abuzurilor și neglijării din partea

părinților (Catheline, Marcelli, 1999).

Într-o familie bântuită de violență, copiii cresc într-o atmosferă în care nevoile lor de bază (nevoia de siguranță, de viață ordonată, de dragoste) sunt profund neglijate. Funcțiile parentale nu mai pot fi împlinite. O mamă victimă a violenței soțului este mai puțin capabilă să asigure îngrijirile de bază necesare copilului (hrană, casă, igienă, haine, sănătate fizică) sau să-l protejeze pe acesta de răniri, accidente, pericole fizice sau sociale. Copleșită de rușine pentru ceea ce i se întâmplă, de sentimentul eșecului în cea mai importantă relație interpersonală, de teroare, de autoacuzării (Polman, 1994) femeia nu mai este capabilă de a juca nici unul din rolurile impuse de viața familiei. În atmosfera de violență, copilul devine cel mai adesea neglijat, expus tuturor relelor, de fapt rămâne într-o singură stare umplută doar de țipetele celor din jur. Aceasta situație este probabil și explicația numărului mare de accidente domestice ale căror victime sunt copiii.

Copiii care cresc în familii violente dezvoltă comportamente și o condiție fizică ce-i face ușor de recunoscut. Ei prezintă:

- Probleme fizice, boli inexplicabile, expuși la accidente în casă și în afara casei, dezvoltare fizică mai lentă;
- Probleme emoționale și mentale: anxietate mărită, simțământ de culpabilitate, frica de abandon, izolare, mânie, frica de răniri și moarte;
- Probleme psihologice: neîncredere în sine, depresie, comparare cu viața mai fericită a colegilor;
- Probleme de comportament: agresivitate sau pasivitate la agresiunile celorlalți, probleme cu somnul, enurezie, bătaie, fuga de acasă, sarcini la vârste mici, relații pentru a scăpa de acasă, mutilare, consum de droguri și alcool, comportament defensiv cu minciuna;
- Probleme școlare - neîncredere, eliminare,

schimbări bruște în performanțele școlare, lipsa de concentrare, lipsa de maniere sociale;

- Identificare cu eroi negativi.

Un lucru mai puțin luat în considerare până acum este faptul că în rândul tinerilor a crescut fenomenul sinuciderii, a tentativelor de suicid și că pe primul loc în rândul cauzelor se află climatul familial deteriorat și slaba comunicare în cadrul familiei.

Deși incidența fenomenului este în scădere, se manifestă o acutizare a lui, în sensul creșterii intensității violenței (acte de cruzime).

Numărul mare de copii victimizați în familie dar și violențe crescute între concubini, care în prezent, potrivit legislației în vigoare, nu beneficiază de statutul de "familie".

Cu cine puteți discuta?

Unde puteți merge pentru sprijin și sfaturi dacă sunteți implicată într-o relație violentă?

- Dacă ați fost victima unei violențe este bine să știți că există anumite organizații care vă pot acorda sprijin.
- Refugiile oferă protecția în caz de urgență și adăpost temporar, sfaturi, informații și o serie de alte servicii pentru femeile și copiii care fug de violență.
- Serviciile sunt confidențiale și complet gratuite.

Poliția

• Violența domestică reprezintă un domeniu care este considerat de poliție ca fiind o problemă foarte gravă.

• La poliție veți găsi atât înțelegere cât și ajutor și sfaturi practice.

• Puteți cere să vorbiți cu o femeie polițist și dacă doriți vi se poate acorda ajutor pentru a merge la o unitate sanitară sau la un loc de refugiu.

Șeful postului de poliție Mehadia,
agent șef ION BADERCA

FETELE NOASTRE NU MAI SUNT FETE!!!

Am citit și citesc în „presa centrală” materiale cu privire la învățământul românesc, la faptul că există de la an la an o acută destabilizare atât în ceea ce privește calitatea manualelor școlare cât și în ceea ce privește relația profesorului cu școala, relația între profesor și elev, între elev și școală.

Au fost promovate manuale de istorie, de literatură editate de indivizi limitați spiritual, cu prejudecăți, fără valoare națională, sprijiniți de așa-zisa „gașcă politică”, existând varia interese, de departe interese pentru un învățământ românesc cum a fost până în 1989, și câțiva ani după acela, a avut cota valorică de prestigiu, cea mai înaltă în Europa, ca să nu mai vorbesc de America Un răspuns îl dă și numărul mare de premii, diplome și medalii dobândite de tinerimea română în bătălia multor concursuri internaționale. A fost...

Dar să revin la titlul articolului, cu ani în urmă, prin 1993 - 1994, pe țară s-a efectuat un test, fetele din clasa a noua au fost supuse unui control

medical pentru depistarea unor eventuale boli, se vorbea de sindromul Sida în rândul tinerelor fete. Nu știu dacă a fost identificat asemenea sindrom, dar știu că rezultatul testului a fost uimitor: 10 (zece) la sută din fete au fost virgine! 90% începușeră viața sexuală la o vârstă precoce: 13 - 14 ani!

Oare cine poartă o asemenea vină?! A ajuns la redacție o știre adusă de un elev de la Liceul „Nicolae Stoica de Hațeg”, că 4 sau 5 fete de liceu sunt gravide! Oare cine se face vinovat de această situație?! Evident, prioritar, părinții, apoi școala, profesorii și în primul rând diriginții, sub rezerva că se mai țin orele de diriginție, cum se țineau pe vremea mea. Îmi dau cu presupusul că procentajul de 10% al fetelor de liceu în ceea ce privește virginitatea este sub această cotă, poate chiar cota zero(!!!).

Socot că de vină este și societatea pe care o construim (fără voia noastră, a celor mulți...), o societate a banului, a drogului, a prostituției, a crimei, a violenței sub toate aspectele. Toate

acestea sunt bunuri (sic) venite din Vest, de peste Ocean, sunt datorită literaturii de prost-gust și televiziunilor particulare, care propagă asemenea materiale pentru sporirea audienței și pentru sporirea profitului.

Viața sexuală la o asemenea vârstă este stimulată de alcool, de țigară și de filme comerciale. Elevii în pauza mare, de la liceul în discuție, sunt clienți la țigară și la un pahar de băutură (fie chiar berea nevinovată) ai unor locante din Mehadia.

Domnul director al liceului „Nicolae Stoica de Hațeg” din Mehadia este rugat, după această informație, să întoarcă foaia, nu atât față de elevi cât față de profesori. În pauzele acestea nu se văd printre elevi. **Pauza este, în primul rând, pentru elevi și mai puțin pentru cadrele didactice.**

Ori de câte ori am vizitat acest liceu, am văzut, în pauze, un singur om printre elevi, fie pe coridor, fie în curte: **prof. Domulescu Tulean, director adjunct.**
L. CARABINĂ

COLECTIVUL REDACȚIONAL: NICOLAE DANCIU PETNICEANU (redactor-șef), COSTEL VLAICU (redactor șef adjunct), dr. IULIAN LALESCU (consultant), SIMONA SORESCU (secretară), MIHAI CORNEAN, preotul VASILE FORDON, FLORICA GIAGIM MUSCALU și ROZICA BĂȘULESCU

Tipărit la Editura GORDIAN, Timișoara, tel. 0256 / 215615